

БЛАГОВІСНИК

2·1992

ТАК КАЖЕ ГОСПОДЬ!

О, ДІТИ МОЇ! ВЕЛИКУ ЩЕ СИЛУ ВИЛЛЮ НА НАРОД МІЙ. ЩЕ СИЛА ПІДЕ ПО НАРОДОВІ МОЄМУ. О ДІТИ МОЇ, БУДЬТЕ ГОТОВІ! ЧАС НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДО КІНЦЯ, ЧАС МИНАЄ, А НАРОД МІЙ ЩЕ НЕ ГОТОВИЙ, НЕ ГОТОВИЙ НАРОД МІЙ! ПРИГОТУЙТЕ СЕРЦЯ СВОЇ, ДІТИ МОЇ, БО ДУХ СВЯТИЙ СВДІКУЄ — ЧАС ОСТАННІЙ. ВЕЛИКІ ЗНАМЕНА МАЮТЬ ЗВЕРШИТИСЯ. СИЛА МОЯ — ПІДТРИМКА В НАРОДІ МОЄМУ ВІРНОМУ. АЛІЛУЙЯ! ХАЙ ПРИГОТУЄТЬСЯ КОЖНЕ СЕРЦЕ. ДЕ СЕРЦЕ ВАШЕ, СКАРБ ВАШ? ЗБИРАЙТЕ СОБІ СКАРБИ НА НЕБІ. ВСЕ ЗЕМНЕ МАЙТЕ ЗА СМІТТЯ, БО ВСЕ ВОНО ПРОЙДЕ, ЯК МОРОК НОЧІ, ПРОЙДЕ, ПРОЙДЕ, РОЗВІЄТЬСЯ, РОЗВІЄТЬСЯ, ТІЛЬКИ ТИ, ІСТИНА БОЖА, ІСТИНА БОЖА ЗАЛИШИШСЯ. БО МІЙ ГОЛОС ЛУНАЄ ДЛЯ ВСІХ НАРОДІВ, НА ВСІХ МОВАХ ПРОХОДИТЬ СЛОВО МОЄ, ПО ВСІХ МІСЦЯХ СЛОВО МОЄ ПРОХОДИТЬ, ЩОБ НАРОД ПРОКИНУВСЯ Й ПІДВІВСЯ, ЩОБ НАРОД МІЙ ОЖИВИВСЯ І ЩОБ НАРОД МІЙ ПОКАЯВСЯ, БО БАГАТО ЩЕ, БАГАТО ГРІХІВ У НАРОДУ МОГО. ПРИГОТУЙТЕСЬ, ПРИГОТУЙТЕСЬ, БО ЧАС ПІДХОДИТЬ. АЛІЛУЙЯ!

ОГЛЯНЬТЕ СЕРЦЯ СВОЇ, ЯК ВИ ЙДЕТЕ ЗА ГОСПОДОМ, ЯК ВИ ЗБИРАЄТЕСЬ, ЯК ДЯКУЄТЕ БОГА. О, ДІТИ, ДІТИ! ЧАС ОСТАННІЙ. ДУЖЕ ВАЖКІ ЧАСИ ПРИЙДУТЬ НА ЗЕМЛЮ. ПОВЕДУ ЧЕРЕЗ ВЕЛИКІ ВИПРОБУВАННЯ Й ТРИВОГИ, ЧЕРЕЗ ПЕЧАЛІ І СКОРБОТИ. ХТО ВИСТОЇТЬ БЕЗ СИЛИ БОЖОЇ? О, ПОТРІБНА СИЛА НАРОДОВІ МОЄМУ, ПОТРІБНА СИЛА ВІД БОГА, ПОТРІБНА ВЕЛИКА СИЛА, ЩОБ ПЕРЕМОГТИ. ПІДІЙДІТЬ БЛИЖЧЕ ДО ГОСПОДА! І ВИЛЛЮ СИЛУ СВОЮ, І ДАМ МИР МІЙ ТА БЛАГОСЛОВЕННЯ МОЄ РЯСНО, ТОМУ ЩО Я Є БОГ ЖИВИЙ. Я Є ДОВІКУ ЖИВИЙ, Я Є ДОВІКУ ІСТИНИЙ, І СЛОВО ХРИСТА НІКОЛИ НЕ ЗАЗНАЄ ЗМІН, ВОНО ТВЕРДЕ Й НЕПОХИТНЕ. ОБЕРІГАЙТЕ ШЛЯХИ! ДОСЯГАЙТЕ ЛЮБОВІ ХРИСТОВОЇ, І Я НАПОВНЮ БАГАТО СЕРДЕЦЬ СИЛОЮ МОЄЮ, ПОВЕДУ В СИЛІ ВЕЛИКІЙ. ВІДКРИЮТЬСЯ ПОТОКИ ЛЮБОВИ Й БЛАГОДАТІ МОЄЇ. О, ДІТИ, ДІТИ! АЛЕ МОЛИТВА ПОТРІБНА ВЕЛИКА Й УЗДОРОВЛЕННЯ ВЕЛИКЕ. І ТОДІ, Й ТОДІ ВИЛЛЮ СИЛУ МОЮ НА НАРОД МІЙ ВІРНИЙ ТА ІСТИНИЙ. І ВІРНИЙ НАРОД ПОВЕДУ В СИЛІ ВЕЛИКІЙ. АМІНЬ!

ВЛАГОВІСНИК

Часопис Союзу Християн

Віри Євангельської-п'ятидесятників України

№ 2 1992

Свідоцтво про реєстрацію
серія КП № 697 від 24 травня 1992 р.

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.
Каплун В.Ф.

ГОЛ. РЕДАКТОР

Віктор Котовський

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Лілія Босович
Ростислав Білосевич
Сергій Рачинець

Худ. редактор

Віталій Фесенко

Фото

Володимира Миговича

Адреса редакції:

252115, Київ,
вул. Г. Онискевича, 3
Центр Союзу ХВЄП

ЗМІСТ

ДЛЯ ПРАЦІ ОБМЕЖЕНЬ НЕМАЄ	3
ЧИ ЗНАЄШ ТИ ВОЛЮ БОЖУ?	6
Іван Зінчик. ПРО ХРИЩЕННЯ ДУХОМ СВЯТИМ	11
Джордж Давидюк. ОСОБИСТА ЗУСТРІЧ З БОГОМ	16
РІКИ ВОДИ ЖИВОЇ	22
В УКРАЇНІ — БОНКЕ!	27
ПОЕТИЧНА СТОРІНКА	28
З КЛЯТВОЮ І ПРОКЛЯТТЯМ (Сповідь колишнього наркомана)	29
ТЕПЛО ВІЧНИХ СНІГІВ	34
Павло Григорук. І ПОЛУМ'Я НЕ СПАЛИТЬ ЙОГО	38
ПРОБУДЖЕННЯ — ГРЯДЕ!	42
ПОТРЕБИ ДИТИНИ	45

ДОРОГІ В ГОСПОДІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!
Щиросердечно вітаємо вас і поздоровляємо з
великим святом —
РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Вже майже спливла друга тисяча літ відтоді, як засяяла та дивна зірака над Віфліємом, але звістка про подію, що сталася в місті Давидовім, не згасла в часі, не згинула під важкими шарами мільйонів історичних подій — навпаки! — нині вона лунає як ніколи гучно, розноситься небувало потужною хвилею, досягаючи найвіддаленіших куточків планети. “Не лякайтеся, бо звіщаю вам велику радість, яка буде всім людям.” Всім людям — слава Новонародженому! Всім! Не тільки білим, але й чорним, брунатним, жовтим, не тільки багатим, але й бідним, не тільки щасливим, але й нещасним, і, може, насамперед їм.

Вперше в історії людства така кількість мешканців планети має змогу висловлювати свою радість, славлячи Ісуса без страху бути покараним. Сконала гігантська потвора, що тримала сотні мільйонів жертв у сталевих пазурах богоненависництва. Народилася свобода, народилося світло, народилася любов. Слава Господеві! Нині й багатостраждальний народ України разом з іншими вільними народами може гукнути в могутньому хорі: слава Господеві! Вже ніщо не затуляє від нас світла Віфліємської зорі, що висвітлює шлях всім і кожному до багатства нетлінного, щастя неминаючого, життя вічного у Христі Ісусі.

Бажаємо вам, любі друзі, рясних благословінь у вашому особистому житті та в праці на ниві Божій!

СЛАВА У ВИШНІХ БОГОВІ І НА ЗЕМЛІ МИР, В ЛЮДЯХ БЛАГОСЛОВІННЯ!

Рада Союзу ХВСП України.

ДЛЯ ПРАЦІ ОБМЕЖЕНЬ НЕМАЄ

Створення Союзу ХВС дало початок нелегкій, але вкрай необхідній роботі, що пов'язана з виконанням рішень третього з'їзду християн віри євангельської на місцях, та створення відповідних структур Союзу. Які практичні завдання постали перед об'єднаним братством?

Першою і найбільш важливою сферою діяльності Центру є сфера духовна. Так склалися обставини, що духовне життя в недалекому минулому протікало в різних громадах по-різному. Невідповідним є й рівень їх духовної зрілості. Причин тому кілька. Розрізненість, довготривала ізоляваність більшості релігійних груп в часи тоталітаризму, сильний вплив близьких деномінацій, з якими п'ятидесятники під тиском політичних обставин змушені були нести служіння в досить тісному контакті та багато інших причин. Подекуди християни віри євангельської перестали молитися іншими мовами, з пересторогою почали ставитися до прояви різних дарів, пригашати Духа Святого. Таке становище спричинилося до втрати того ясного благословіння, яке було раніше.

Ті ж громади, де віруючим вдалося зберегти чистоту віросповідання, що стало можливим завдяки перебуванню їх фактично на нелегальному становищі, досить відчутно страждали від своєї ізоляваності, не мали можливостей нести Слово Боже у світ. Вони знаходились, та й нині ще деякі знаходяться, фактично поза законом. Бурхливе кількісне зростання Церкви призвело до того, що вже неможливо було обходитись без якоїсь, бодай найпростішої координації дій по євангелізації населення, створенню осередків релігійної простоти нашої молоді, виданню й розповсюдженню духовної літератури і таке інше.

Переважній більшості віруючих стало зрозуміло, що без налагодження церковного життя на тому рівні, на якому ми бачимо його в цивілізованих країнах Європи та Америки, про зростання й зміцнення Тіла Христового не може бути й мови.

Створення Центру, як офіційно діючої в межах Конституції установи, дало можливість Церкві вийти з "катакомб" і почати відкрите служіння — так, як це робиться у всьому цивілізованому світі.

Цьому сприяли й визначні події, що відбулися в Україні в останні роки. В особливості те, що було прийнято ряд по-справжньому демократичних законів. Так закон 1989 року "Про свободу совісті та релігійні організації" попри деяку його недосконалість, цілковито усунув залежність Церкви від уряду та будь-якої ідеології. Діяльність церкви стала вільною. Жодна державна структура

нині не втручається в духовне життя громад, не вимагає ніяких "звітів", не дає ніяких вказівок. Дуже хотілося б, щоб наші віруючі, особливо старшого віку, зрозуміли: реєстрація нині не має нічого спільного з тою, що була в шістдесяті-сімдесяті роки.

Тепер ми тільки ставимо до відома державу про своє існування й узгоджуємо всій статут лише із діючим законодавством, яке гарантує нам повну свободу віросповідання. Кажу це тому, що багато хто з братів та сестер ще не в змозі подолати пересторогу до держави, все ще підозрює її в підступності, боїться повернення старих часів. Хочу ще раз підкреслити, що нині, після прийняття нового закону, реєстрація є нормою, прийнятною у всіх цивілізованих країнах, і цей акт аж ніяк не повинен слугувати приводом для внутрішніх конфліктів чи навіть розколу.

Вважаю за необхідне наголосити ще на одному аспекті діяльності Союзу й, відповідно, його Центру, бажаючи попередити можливі сумніви щодо його функцій. Центр не є адміністративним осередком Церкви, простіше кажучи, він ніким не керує й не має жорстких управлінських важелів. Головна мета діяльності його провідних структур, це допомога місцевим, обласним та регіональним громадам, допомога в тій мірі, в якій вони потребують її, і в тій формі, в якій вони бажають її прийняти. Центр нікому й нічого не буде "спускати з гори", не буде скеровувати "вниз" ніяких вказівок та інструкцій, натомість кожний, хто відчує в собі сили робити більше, ніж робить нині через відсутність засобів чи можливостей, зможе тут отримати всебічну підтримку.

Структуру Центру підказало саме життя.

Першим було створено відділ євангелізації. Його очолює відомий проповідник, директор однієї з найбільших в Україні місій "Добрий самарянин", Ростислав Радчук. Брат Ростислав підібрав собі кілька помічників, що стали на чолі регіональних секторів. Нашу країну було розділено на п'ять регіонів. Відповідальними за євангелізаційний труд у регіонах стали Прохор Віктор, Стасюк Володимир, Лімонченко Віктор, Бабійчук Олександр, Бондаренко Павло. Активну працю у відділі розпочали директори провідних обласних місій: Павло Радчук (Рівне), Богдан Мальський (Львів), Дмитро Вознюк (Тернопіль), Володимир Денисюк (Дніпропетровськ), Микола Сенюк (Луцьк) та інші.

За рік існування відділ здійснив ряд крупних євангелізаційних заходів в Україні та за її межами, про що ми більш детально маємо доповісти братству в наступних номерах часопису.

Група старших пресвітерів нашого братства біля будинку Центра СХВП України

Другий за значенням у Центрі є відділ науки та освіти. Завідділом призначено брата Чміля С.Я. Гадаю, немає потреби особливо доводити необхідність наукової роботи, спрямованої на фундаментальне дослідження Слова Божого, вивчення новітніх шляхів розвитку п'ятидесятництва, поглиблення знань у сфері релігійної психології та інше. Тут ми ще тільки на підступах до справжньої роботи. А от освітянський підрозділ діє вже на повну потужність. Так під його орудою функціонує Міжнародний Біблійний інститут, Український заочний Біблійний інститут з відділками в Києві, Рівному та Львові, школа місіонерів в Одесі, Біблійна школа в Коростені.

Починається розбудова стаціонарного Українського Біблійного інституту. Вже є приміщення в столиці, розпочато його капітальний ремонт. Ведуться переговори з братствами п'ятидесятників у США та Канаді з метою заохочення до праці в майбутньому інституті провідних богословів та служителів Церкви, про надання допомоги у створенні бази наочності й таке інше. Вже видав чимало дипломів молодим учителям Учбовий центр у Харкові.

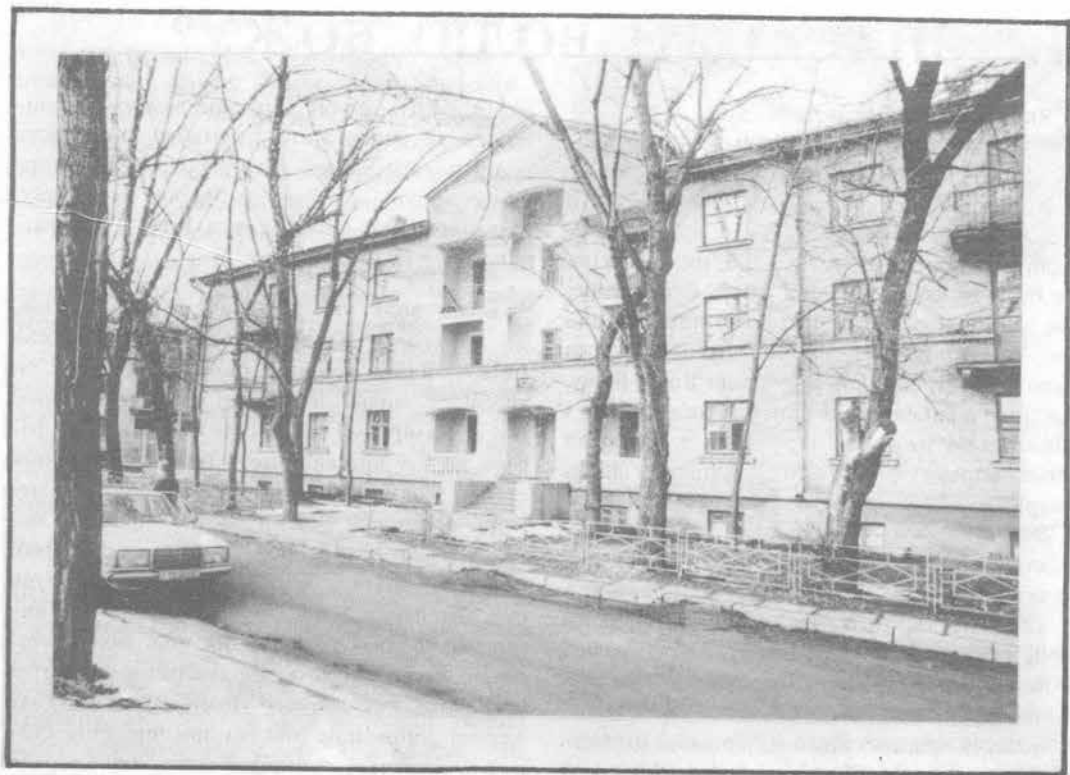
Активно діє ціла мережа недільних шкіл по всій Україні. Їх вже більше, ніж чотири сотні,

навчається в них понад двадцять тисяч дітей як віруючих, так і невіруючих. Відповідальною за організацію навчання призначено Деркач Віру Іванівну.

Відділ преси. Маємо перші наслідки його роботи. Регулярно друкується й завойовує все більшу читачку увагу журнал "Вісник єднання", побачив світ перший номер часопису "Благовісник". Керує відділом брат Каплун Вячеслав Федорович. Ведеться активна підготовка до випуску газети. Незабаром стане до ладу власна типографія Центру у м.Рівному, що дасть змогу значно поліпшити якість та збільшити кількість друкованої продукції, суттєво знизити її собівартість, що є дуже важливо в умовах економічної кризи. Коли типографія стане до ладу, з'явиться база для видання не тільки журналів чи газет, але й книжок наших вітчизняних авторів, котрі вже, і з великим нетерпінням, чекають такої можливості, посібників для навчальних закладів та багато іншої друкованої продукції.

Активно йде робота по налагодженню власного телерадіоцентра, цим займається брат Павло Бовк.

В недалекій перспективі, якщо буде на те воля Божа, Центр буде мати ще відділ роботи з молоддю, на посаду завідуючого вже обрано брата

Центр Союзу ХВСП України у Києві

Пилипіва Євгена, жіночий відділ та службу зарубіжних зв'язків.

Хотілося б сказати також кілька добрих слів ще про одну службу, яка працює в нас з перших днів існування Центру — це господарська служба. Очолює її брат Кучер Дмитро Петрович, колишній військовий інженер-будівельник, котрий бездоганно знає свою справу. Стараннями цього колективу зроблено капітальний ремонт триповерхового будинку під офіс, його ж силами ведеться перебудова приміщення майбутнього Біблійного інституту. Більшість обласних громад краю відгукнулася на заклик про допомогу в цій майже звитязній, як на нинішні часи, справі. Кваліфіковані робітники вахтовим методом постійно працюють у Києві, наїжджаючи із Рівенської та Волинської областей. Багато допомогли Івано-Франківська область, забезпечила будівництво край необхідними дефіцитними матеріалами Дніпропетровська. Результатом зусиль, без перебільшення можна сказати, усього Союзу постала чудова зручна будівля. На першому її поверсі знаходиться харчоблок, конференцзал та радіотелецентр, на другому — готель, на третьому — службові кабінети, у підвалі розташувалися склади та майстерні.

Підсумовуючи сказане, хочу в кількох словах окреслити основні завдання, які постали нині перед Союзом ХВСП України й, відповідно, перед Центром.

Праця над поліпшенням духовного стану місцевих церковних громад шляхом надання їм всебічної допомоги.

Євангелізація всієї України.

Підготовка майбутніх пасторів, проповідників, вчителів, видавців, сестер милосердя та інших край потрібних Церкві трудівників на ниві Божій.

Налагодження співпраці й більш тісних ділових контактів із зарубіжними братствами та союзами п'ятидесятників.

Є й інші задачі. Роботи дуже багато. Кожному, хто захоче працювати для Господа, діло знайдеться у місії, Церкві, обласних та регіональних відділках Союзу. То ж запрошуємо до праці, обмежень немає, конкурсу поки що — теж. Ласкаво просимо!

Запрошуємо також до щирої молитви за всіх, хто трудиться в Центрі Союзу ХВСП України.

Папроцький Ф.Г.,
заступник Голови Союзу ХВСП України.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ ВОЛЮ БОЖУ?

Якщо ти не задавав собі цього питання — байдуже, прямо чи посередньо, — то вочевидь ти не є ще справжній християнин.

Коли ти прослідкуєш за ходою історії, то помітиш, що формували її люди, які належали до Бога. Придивись до них уважно. Не були то якісь особливі люди. Становище, яке вони займали, часто нічого не говорило про їхні природні здібності. Але всі вони мали одну спільну рису — знали Волю Божу, яку Він визначив для їхнього покоління, і виконували її, а Він через них здійснював свою справу формування напрямку ходи історії.

Рушійною силою життя цих людей було цілковите переконання в тому, що Бог покликав їх до виконання своєї справи і в залежності від того, як довго будуть вони вірні тому покликанню, Він буде діяти разом з ними і через них, долаючи неймовірно великі труднощі і ведучи їх до звияги.

Живучи згідно з Його наміром, вони могли лишатися звичайними людьми, Йому віддаючи право бути незвичайним.

Святе Письмо писали саме такі пересічні трудівники, котрі віднайшли волю Божу. Як зустрів ангела. Йосиф — хлопчина в довгому плащі — мав сон. Павло бачив сліпуче світло. Самуїл — чув голос. Йоан одержав видіння. Бог усім серцем зацікавлений нами, як людьми. В ті часи Він говорив з людьми, отож, може те зробити і зараз, адже Він не змінився. Він готовий в будь-яку мить історії вказати нам вірну дорогу. Бог шукає охочих до цього сердець, шукає таких, які з усіх сил намагаються здійснити Його волю, і ти маєш змогу пізнати її. Ніхто не є особливим улюбленцем Божим — Бог не має таких. Взагалі, не треба бути кимось особливим, але треба бути доступним. Не обов'язково бути мудрим, але обов'язково — охочим до навчання від Нього. Не мусиш бути винятково талановитим, але слухняним у всьому, що Господь накаже. Не мусиш мати багато, але мусиш віддати все, що маєш.

Чи Божя воля для тебе є таємницею? Чи ти прагнув будь-коли дізнатися, чого Бог від тебе хоче, але якось не знайшов засобів на те? Отож читай далі. Якщо будеш

вірні втілювати біблійні заповіді, які відносяться до твого життя, придбаєш здатність розпізнавати Божий глас, будеш виконувати Божу волю — матимеш упевненість таку, яку ніхто ще не мав серед Божих людей.

МЕТА І ПЛАН

Божя воля увінчала твоє життя метою. То не якась там крапка на обрії. Кінцева мета — намір Божий стосовно тебе: аби ти зробився подібний до образу Його сина, Ісуса. Намір цей ніколи не змінюється. Дорога до тієї кінцевої мети повна проміжних етапів, з яких кожен має свою менш значну мету. Супровід Божий — це процес, що триває все життя. Бог буде виявляти тобі мету, допомагати її досягнути, а потім буде ставити перед тобою нову, з більшими вимогами. І тому-то пізнання волі Божої відносно твого життя — це постійне відкриття існуючого вже діючого плану, який має завдання допомогти тобі (попри численні етапи) в досягненні кінцевої мети, яку Бог для тебе визначив. Якщо ж ти навіть розминувся з Богом на якомусь із етапів і прийняв помилкове рішення, не думай, що все вже втрачено. Правда, не раз доведеться тобі зносити неприємні наслідки помилкового вибору. Часом втрачаємо шанс, який ніколи не повернеться. Часто буває так, що багато добрих років, відданих Богові, виявляються просто змарнованими. Але ж ті помилки і миті нового життя, в яких покладаємось на власні сили, ми спокутуємо перед Богом і можемо розраховувати на Боже милосердя. Він витягне тебе звідти, де ти знаходишся, і буде працювати разом з тобою, вказуючи найкращі способи досягнення тобою кінцевої мети: уподібнення до образу Його сина, Ісуса.

УМОВИ

Марно сподіватися, що Бога ти почуєш раніше, ніж почнеш дотримуватися головних умов пізнання Його волі, викладених нижче. Подивись на своє життя під цим кутом і перевір його, перш ніж звертатися до Бога з проханням, щоб Він керував тобою.

1. Прагнення пізнавати й беззапечно виконувати волю Божу.

Не проси, щоби Бог керував тобою до того, як ти відчуєш себе готовим повністю підкоритися Йому. Кожної миті Бог схильний виявляти Свої наміри. Якщо не можеш почути Божої відповіді, можливо, ти щось приховуєш у серці — зберігаєш щось для себе. Бог не виявить тобі Своєї волі, якщо ти маєш вагання. Допоки не будеш готовий, аби довіритися Його мудрості й любові, і виконувати те, чого Він забажає, — не проси Його про це. Багато хто говорить, що не може підкоритися Божому керівництву, насправді ж воліє, аби Бог показав йому більш легкий шлях, і чекає на те. Бог обіцяє нам себе відкрити тільки тоді, коли ми будемо готові діяти у відповідності з тим, що Він доручив (Ів. 7:17).

2. Прагнення стати "рабом любові".

Бог веде податливих, або тих, хто підпорядковує Йому свою волю. Якщо ми вперто тримаємось за якісь свої права, або наша воля йде всупереч Його волі, то не варто сподіватися, що Він буде керувати нами. Людина, яка знаходиться в полоні любові, живе для того, аби служити, а не для того, щоб служили їй. Раб не має власної сили і жодної власної речі — навіть особистих прав. Раб не має власних планів, які б не відповідали наказам Його пана. Бог не керує тими, хто хоче жити по-своєму, але тільки тими, хто визнає, що потребує Його керівництва й довіряє Його мудрості.

3. Готовність до того, що тебе вважатимуть за дурника.

Здійснення волі Божої часто викликає конфлікти з усім тим, що нас оточує в цьому повному егоїзмі світові. Деякі християни не роблять нічого для Господа, виправдовуючись тим, що вони (на їх погляд) не мають певності стосовно волі Божої. Взагалі, не варто очікувати на голос з Неба, якщо дорога, якою мусимо йти, ясна й очевидна. Бог обдарував нас здоровим глуздом і сподівається, що ми ним скористаємось. Саме Його воля є тим, що сповнює сенсом наші розум та кмітливість. Бог, як правило, визначає нам певну загальну сферу діяльності, і залишає відносну свободу для праці на Нього в її межах (Пр.6:20-22; 11:3). Однак часом Його намір скеровується не в тому напрямку, що розум людський, і, буває, входить з ним в суперечку. Послух

до внутрішнього голосу Божого, що однозначно звучить в тобі, може видатися в очах світу за божевілля, але якщо ти відважишся стати таким ото Божим дурником, то відчуєш Його міць. (Мт. 11,25; Дії. 26:24,25; Мр. 3:21; 1Кор. 3:18-20).

4. Очищення сумління від колишніх провин.

Перешкоди і непорозуміння в процесі Божого ведення будуть з'являтися тоді, коли у твоєму житті і надалі будуть присутні речі грішні, усунення яких Бог завше прагне прискорити. Як Він може доручити тобі щось більше, коли ти не був слухняним раніше, у справах менш значних? (Лк. 16:10). Кожного разу, коли будеш молитися, Бог за допомогою Духа Святого як пальцем буде вказувати тобі на справи в минулому, бо Він прагне, аби вони були упорядковані.

Чисте сумління є абсолютною принциповою річчю, коли постає питання, як відрізнити голос Божий від голосу недруга. Не спокутий гріх може бути першою перешкодою на шляху до пізнання волі Божої. Побачать Його "чисті серцем" (Мт. 3:8; Пс. 24:3-6).

5. Виділення часу на молитву й читання Слова Божого.

Адже Божа воля виразно виявлена в Його Слові. Нерозумною річчю було б, маючи доступ до Святого Письма, зневажати його.

Щоденне читання Біблії показує нам, чого Бог чекає від нас кожного дня. Бог нікого не веде дорогою, яка суперечить Біблії. Молитва учить нас відчувати присутність Бога і чути звучання Його голосу. Багато хто не може збагнути свого призначення, бо ніколи не присвячував досить часу, аби довідатися, який Бог є. Не досить про Нього чути — треба Його знати (Пр. 6:23; Іс. 58:9-11; Ів. 17:3).

МЕТОДИ

Існує багато способів, за допомогою яких Бог звертався і звертається до людини. Можна виділити три головні способи супроводу Божого. Це особистий, колективний і надприродний. Прочитай уважно приклади із Святого Письма, які буде приведено нижче.

Супровід особистий (безпосередньо, індивідуально).

1. Слово Боже — Святе Письмо є основою для супроводу Божого.

А. Постійне читання Біблії за принципом "мозаїки". Кожного разу, коли читаєш уривок з Біблії, заповнюєш частину мозаїчної картини. Якщо підбереш до неї якийсь ключовий фрагмент — образ негайно робиться зрозумілим і набуває значення.

Б. Метод відкривання сторінок. Цим методом ніколи не варто зловживати. Проси Бога з вірою, аби привів тебе до того місця в Біблії, якого ти потребуєш. Відкрий Біблію з вірою в те, що побачиш місце, яке буде промовляти до тебе.

В. Навіювання. Часом, коли молишся, Бог приводить тобі на думку якийсь вірш чи розділ чи книгу. Відкрий те місце і читай доти, допоки Бог не промовить до Тебе.

Г. Нагадування призабутого вірша. В мить спокуси, або інших труднощів, Бог приведе тобі на думку якийсь вірш із Письма, в якому знаходиться виразна вказівка. Матимеш велику користь, якщо навчишся і будеш пам'ятати цілі фрагменти Слова Божого. (Пс. 119:9-11; 15,16; 33-35; 65-68; 97-105; Пр. 2:1-20; 3:1-6; 4:1-13; 2Тм. 3:14-17).

2. Доказ присутності Духа Святого — внутрішній голос, що знайомий кожній справжній дитині Божій.

Дух Святий може "перевірити", чи те, що є в тобі, у твоїй душі, походить від Бога чи ні.

Ніколи не варто діяти, опираючись на неясні передчуття, особливо, коли треба поспішати. Бог веде, а не поспішає. Поспіх, як правило, походить від ворога. Голос Доброго Пастора не викликає остраху. Голос Його лагідний, звучить знайомо і наповнює радістю й почуттям духовної підтримки, а не жаху. Якщо ж виникає почуття зляку або занепокоєння, то при допомозі Слова Божого, перевір, хто тебе веде (Рим. 8:14-16; Ів. 14:16,17; 1Ів. 2:27; 4:1-3,13; Кол. 1:9-11).

3. Чекання на Бога — слухання Його в молитві і прагнення до пізнання Його голосу. Бог має три види відповіді для людини, яку Він веде, і яка задає запитання: 1. Так. 2. Ні. 3. Чекай. Не можна ставити вимоги перед Богом, часом зволікання буває виправдане. Наше життя зв'язане з життям інших людей і багато разів Бог мусить зупинитися очікуючи, коли інші будуть готові (або ми будемо готові), щоб подати знак до дії. Для людини "чекай" — то найважча відповідь, але часом необхідна. Це ніби випробування для того, хто хоче віддатися в полон любові. (Пс. 63:1-5; 33:20; 25:55; 27:14; 40:1; 130:6; 37:7).

Супровід через тіло Христове — церкву.

Хоча Бог дуже прагне говорити з кожним із нас особисто, хоче Він також використовувати інших членів тіла Христового, аби передати нам необхідні елементи тої "мозаїки".

Діючи так, Бог допомагає нам навчитися вдячності за Його участь у нашому житті і надає можливості нам зробити остаточний висновок: ніхто з нас не встановлює сам для себе законів і не є сам для себе світлом. Можемо навчитися багато чого від інших християн, але кінець кінцем відповідаємо тільки і виключно перед Ним.

1. Божі люди. Порада, висловлена досвідченими християнами, може бути тлумачена, як Божі підтвердження. Порада з боку людини, яка відома своїм бездоганним життям і вірністю Богу, може мати велику цінність для тих, котрі шукають додаткового пояснення ситуації, коли йдеться про важливі справи. Порада повинна радше стосуватися загальних принципів, ніж окремих деталей. Навіювання, однак, не дивлячись

на те, що зроблене воно з турботою, зацікавленням і любов'ю, не обов'язково мусить носити характер остаточного ствердження, що походить від Бога. Справжні Божі поради неодмінно узгоджуються зі Словом Божим і з проголошеними в нім принципами християнського життя (Пр. 15:22; 12:15; 13:20; 11:14; 24:6; 1Сол. 2:11-15).

2. *Люди, котрі провіщають Слово Боже* — проповіді, натхненні від Духа Святого.

Іноді Бог посилає одкровення через помазаних Духом під час проповіді, аби дати тобі роз'яснення у твоїй важкій ситуації. Можливо, слово, яке допоможе тобі віднайти вірну дорогу, буде сказане під час наступного богослужіння (2М. 4:10-12; 1Сам. 3:10-21, Іс. 6:8,9; Рим. 10:14,15; 1Кор. 2:1,2; 1Петр. 4:11).

3. *Дари Духа Святого* — в контексті згаданих вище способів Божого супроводу і відповідності Слову Божому.

Письмо зазначає також випадки, коли за допомогою таких дарів як пророцтво, мудрість, мудре говоріння відбувалося підтвердження факту Божого керівництва. Прослідкуй уважно їх роль у Біблії. Слова, продиктовані мудрістю чи віданням Божим, є просто духовним відповідником особистої поради або виголошеного послання, і не треба приписувати їм більшого значення, ніж будь-якому іншому способу, який обирає Бог. Ніколи не треба діяти, опираючись виключно на "слово", дане тобі кимось іншим. Пам'ятай, що сутністю всього є особиста відповідальність за власні дії, і що саме ти мусиш прийняти остаточне рішення, а не хтось інший за тебе (Рим. 12:6-8; 1Кор. 12:1; 12:27-31; 14:12,26-33,39,40; Еф. 4:8-11; 2Тим. 1:6).

Супровід надприродним способом.

Випадків надприродного супроводу або окремих Божих втручань в наше життя зареєстровано небагато. Не відбуваються вони часто, але не тому, що тих небагато, які заслуговують на таку "високу шану". В дійсності Бог часом приймає рішення скористатися цією дорогою, коли особи, до яких Він промовляє, такі глухі й нечутливі духовно, що нездатні ані почути Його, ані зрозуміти за допомогою будь-яких інших способів.

Незважаючи на те, що творення якихось правил для такого виняткового втручання Бога, не було б чимось розумним, з Письма й з історії бачимо виразно, що чоловіки й жінки насправді зазнавали такого роду Божого супроводу.

1. *Чутний глас Божий.* Бог може звертатися до людей за допомогою чутного способу і Він робить це. Я знаю одного чоловіка, гідного довір'я, який, отримавши чутну Божу відповідь на свою молитву, зробився християнином. Він сам описав цей голос таким чином: "Це сталося так, ніби всіх, кого любив я в житті, зробилися одною особою, подібною до когось, кого знав усе життя, але однак ніколи не зустрічав. Так як у випадку Савла. Був то звичайний, реальний звук, а не якась галюцинація. І ще приклади: Самуїл (1Сам. 3:1-10), Ілля (1Цар. 19:9-13), Савл (Дії. 9: 7) та ін.

2. *Видіння й сні.* В початковий період діяльності Церкви надавалося більше ваги цій царині, ніж тепер. Сон є подібний до телереклами, яку легко зрозуміти, тільки що духовної, і поданої у момент повного зосередження. Проте видіння ніби накладаються на оточуючу нас дійсність і не повинні виникати під час сну. Якщо ти переконаний, що Бог колись пробував розмовляти з то-

ЧОМУ ТЕБЕ НЕ БУЛО?

(притча)

Один чоловік, вмираючи, побачив все своє життя. Воно уявлялося йому ніби подорож через пустелю. Він упізнав дорогу, котрою йшов, побачив сліди на піску. Як звичайно, дві пари: одну свою власну, другу — Ісусову.

З завмиранням серця, просліджуючи власну життєву путь, в кількох місцях він угледів тільки одну пару, й згадав, що саме тут були найтяжчі періоди його життя. Тоді чоловік спитав у Ісуса: "Господи, завше Ти йшов зі мною, але чому саме в найтяжчі дні Ти покидав мене?"

Ісус на те відповів: "Мій сину, жодного разу Я тебе не кинув. А там, де ти бачиш одну пару слідів, то Мої сліди. Бо тоді, мій любий, Я ніс тебе на своїх руках".

бою таким чином, то розбери з молитвою всі деталі того сну або видіння, беручи до уваги, що вони можуть бути символами чи підказувати загальні правила руху вперед, а не обов'язково тільки деталі. Обговори це також з досвідченим християнином, якому ти довіряєш, твоїм приятелем. Натхненні Духом Святим сни і видіння можуть бути потужними засобами, якими користується Бог, аби звернутися до свого люду. Можна перевірити це на прикладі Петра (Дії. 10:9-16), Ісаї (Іс. 6:1-8), Даниїла (Дан. 8:1-27; 7:1-28; 10:1-9); Йосипа (Мт. 1:19-21) та ін.

3. Благовіщення. Із Святого Письма виникає, що ангели не керують людиною таким чином, як це робить Святий Дух, але їх посилають, аби попередити віруючих про небезпеку, чи задовільнити їх фізичні потреби, чи забезпечити їм охорону. Повідомляють також людині про речі великої ваги. Як було це з Марією. На протязі історії чимало віруючих отримувало справжні видіння і часто мали благовіщення. Багато з них бачило перед смертю (і не тільки) Ісуса або ангелів, які допомагали їм. Наприклад, Авраам (1М. 18:1-33), Мойсей (2М. 33:19-23), Яків (1М. 33:24-30), Захарія (Лк. 1:8-20), Марія (Лк. 1:26-38).

Іще кілька слів перестороги, перш ніж закінчимо цю тему. Молоді християни легко можуть підпасти під чари таких "особливих випадків" і ставити їх вище, ніж прості й дуже буденні способи, якими щоденно користується Бог, звертаючись до нас. Свідомо вишукуючи або надаючи перевагу якійсь певній формі супроводу Божого, ми попросту напрошуємось аби Бог нас відвідав.

Ми не маємо права визначити за Бога, яким чином Він має звертатися до нас. Але шукати Його всякими методами, через які Він може дати себе пізнати. Як уже говорилося вище, застосування Богом особливих методів контакту не свідчить про нашу вищу духовність — скоріше вказує на нашу незрілість.

Кроки, які належить зробити.

Метод, який допоможе тобі бути впевненим у Божому супроводі, з'єднуючи більшість Його заповідей, має три головні вимоги:

1. Зречися власних прагнень. Перенеси свої власні прагнення у молитву до Бога, відкинь їх від себе й проси Господа, щоб благословив їх і замість твоїх дав тобі Свої. Признайся Йому, що готовий умерти для тих речей, котрих раніше бажав над усе, а навзаєм хочеш зреалізувати те, що Він призначив тобі.

2. Повстань проти сатани. Будь уважний щодо тактики ворога і спокус, які можуть стати на твоїй дорозі. Кожній Божій дитині дано владу над гріхом. Маючи за собою Його авторитет, відкидай голос ворога. Можеш цитувати відповідні уривки Письма, як то робив Ісус, коли знаходився в пустелі. Буде то удар мечем, який змусить противника відступити. Роби те просто, але рішуче, вірячи, що сила Ісуса буде тобі допомагати (Пр. 18:10; Еф. 1:17-23; Ів. 4:5-10; 1Ів. 3:7-8; 1Петр. 5:6-9).

3. Слухай голос Божий. Господь хоче розмовляти з тобою — не хоче ховатися чи гратися з тобою в загадки. Якщо виконаєш Його умови, то шлях до порозуміння між вами вже відкрито. Проси Бога, аби дав тобі вказівки, із вірою чекай на відповідь. Чекай на конкретне безпосереднє випробування. Роби те, що Він тобі каже. Якщо нічого подібного немає, дякуй Бога за його відповідь, — "чекай". Будь вірний по відношенню до того, що Господь тобі вже обіцяв, і терпляче очікуй на дальші вказівки. Якщо ж ти чимось спокушений, то кричи до Господа, і в Нім знайдеш силу, яка дозволить тобі непохитно стояти на боці справедливості.

Твої заходи.

Ти стоїш перед людьми того покоління, яке в розпачі шукає якогось по-справжньому гідного довіри голосу. Постійні поразки, які зазнавала людська мудрість, створюють враження, що люди ці вже зморені. Те, чого вони потребують найбільше, це слухати голосу з Неба. Чи ти у змозі бути Божим знаряддям, аби проголосити розгубленому і вмираючому світові "Так каже Господь"? Чи маєш ти відвагу на те, аби тебе провадив Бог? Чи приймаєш виклик, щоб слухати Його голос і виконувати Його волю?

Вінкі Пратні

ПРО ХРИЩЕННЯ ДУХОМ СВЯТИМ

Ісус Христос обіцяв, що церква Христова матиме успіх лише тоді, коли отримає силу згори від Господа, церква буде рости лише тоді, коли Дух Святий запанує й візьме повну владу у нашому житті.

Хочу звернути вашу увагу на деякі деталі, що торкаються хрищення Святим Духом, й обговорити такі питання:

1. Хто першим проповідував про хрищення Святим Духом?

2. Коли почалося хрищення Святим Духом?

3. Чи були апостоли хрищені Святим Духом до п'ятидесятниці?

4. Що таке п'ятидесятниця?

5. По яких ознаках апостоли й перші християни пізнавали тих, котрі отримали хрищення Святим Духом?

6. Чи у дні святих апостолів були такі випадки, коли віруючі люди по вірі прийняли водне хрищення, а не були хрищені Святим Духом?

7. Чому є потрібне й необхідне хрищення Святим Духом?

8. Хто христить Святим Духом?

9. Які є способи, щоб якнайскоріше отримати хрищення Святим Духом?

Хто першим почав проповідувати про хрищення Духом Святим?

Іван Христитель сказав: *"Я хрищу вас водою на покаяння, але Той, хто йде по мені, потужніший від мене, я недостойний понести взуття Його, і Він христитиме вас Святим Духом і вогнем"*. Читаємо Марка 1:7,8, Луки 3:16, потім Ів. 1:33. Бачимо, що всі чотири євангелисти писали: першим почав проповідувати про хрищення Святим Духом Іван Христитель.

Коли почалося хрищення Святим Духом?

Хрищення Святим Духом почалося від дня П'ятидесятниці, а не раніше, про це нам говорить Слово Боже дуже ясно (Дії. 1:5). Ці слова сказав сам Ісус Христос: *"Іван бо водою хритив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!"* Читаємо Дії (2:1-4): *"Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря рпотова зрвалася, і переповнила весь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язика поділені, немов би озненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав"*.

До П'ятидесятниці Ісус нікого не хритив Святим Духом. Навіть учні Христові не були хрищені Святим Духом. Вони прийняли водне хрищення, вони були хрищені водою, але не Духом Святим.

Сьогодні є такі церкви й такі проповідники, котрі проповідують, навчають людей, що як тільки ти прийняв водне хрищення, то вже автоматично хрищений Духом. Така наука є помилковою й невірною. Така наука не основана на Слові Божому. До П'ятидесятниці апостоли були призовані самим Господом. І вони були охрищені, водою, освячені й відроджені через Слово Боже, вони були вже готовими судами для наповнення Святим Духом.

Зауважте, що й мати Ісуса Христа не була хрищена Святим Духом, хоча й удостоїлася бачити архангела Гавриїла й говорила з ним. Вона народила Сина Божого, але також разом з апостолами молилася десять днів і в день П'ятидесятниці отримала хрищення Святим Духом (Дії. 1:14): *"Вони всі однодушно були на невпинній молитві із жінками і з Марією, матір'ю Ісусовою та з братами Його"*. І друге місце також про те говорить у Діях (1:14).

Що таке П'ятидесятниця?

Багато віруючих не знають, звідки походить саме слово "п'ятидесятниця". Відкриємо Святе Письмо, книгу Левит. Тут Біблія вказує, що давні євреї ще задовго до народження Ісуса Христа святкували день П'ятидесятниці. За значенням це було їхнє четверте свято. Єврейський народ святкував і

святкує сім свят: Пасху, свята опрісноків, первоплодів, П'ятидесятниці, труб, очищення й кучок.

У свято П'ятидесятниці євреї приносили два хліби на горячу жертву, це був перший ужинок пшеничного плоду. Євреї також приносили в жертву й сніп ячменю. Щоб все це детально пояснити, треба мати надто багато часу, але саме свято П'ятидесятниці мало, крім того, велике духовне значення на майбутні часи, що якраз проявилось в день П'ятидесятниці, коли Дух Святий був посланий на землю.

Назва П'ятидесятниці походить від слів — п'ятдесят днів. Ці дні починають лічити від дня пасхи. Коли Ісус воскрес, то він перебував на землі ще сорок днів, після чого вознісся на небо. Деякі християнські конфесії святкують і свято Вознесіння. Коли Ісус Христос вознісся на небо, то через десять днів, а це якраз на п'ятдесятний день від пасхи, Дух Святий зійшов на землю на всіх присутніх, що були в той час у Єрусалімі, у єрусалімській світлиці. Всіх було там сто

двадцять душ, що чекали на обітницю від Христа.

Перед своїм вознесінням Ісус зібрав своїх учнів на Оливну гору й сказав до них, щоб вони нікуди не відходили з Єрусалиму, а чекали на обітницю Отця. *"Іван бо водою христин, ви ж бо охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!"* (Дії. 1:5). Читаємо там же вірш 8: *"Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас. і Моїми ви свідками будете..."* Ісус також їм казав, що як Він піде на небо, то убогає Свого Отця й пошле їм іншого втішителя. Для підтвердження цієї думки прочитаємо Слово Боже (Ів. 14:16): *"І вблагаю Отця Я — і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував"*. Далі у 18 вірші: *"Я не кину вас сиротами, — Я прибуду до вас!"* Ще далі, 26 вірш: *"Утішитель же, Дух Святий, що його Отець пошле в ім'я Моє, Той навчить вас усього, й пригадає вам усе, що Я вам говорив"*.

Свято П'ятидесятниці між українським народом, то є велике свято. Воно називалося святом Трійці. Сьогодні ми маємо церкву, що називає себе церквою п'ятидесятників. Ця назва походить від дня П'ятидесятниці. П'ятидесятники вірять, що і в сьогоднішні дні Господь христин Святим Духом так само, як Він христин за часів апостольських. І, слава Богу, це дійсно так.

І в наші дні мільйони людей у світі отримують хрищення Святим Духом. Бо Ісус не змінився. (Єв. 13:8)

По яких ознаках перші християни узнавали тих, котрі отримали хрищення Духом Святим?

Давайте звернемося до Слова Божого (Дії. 2:1-4): *"Коли ж почався день П'ятидесятниці... усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав"*. У другому місці (Дії. 10:44-46) Слово Боже розповідає, як апостол Петро прийшов у дім сотника Корнілія: *"Як Петро говорив це слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова. А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувались дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган! Бо чули вони, що мовами різними ті розмовляли та Бога звеличували..."* Друге місце (Дії. 19:6): *"А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, — і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати."* Третє місце (Мр. 14:15): *"І сказав Він до них: "Ідіть по цілому світі та всьому створінню Єван-*

гелію проповідуйте!.. А тим хто вірує, супроводити будуть ознаки такі: ...говоритимуть мовами новими..."

Отже, нам Слово Боже дуже ясно й зрозуміло говорить: за якими ознаками впізнавалися ті, що були хрищені Святим Духом. Вони всі говорили іншими мовами. Так само і в сьогоднішні дні, коли Ісус христить Святим Духом, то той брат, чи та сестра буде говорити новою мовою. Це Господом дана така ознака. Та й само собою зрозуміло. Як та людина буде знати, що вона є хрищена Духом Святим, коли немає ніяких про те свідчень? Тож чужа мова, то є Божа ознака хрищення Духом Святим.

Чи у дні святих апостолів були такі випадки, коли віруючі прийняли водне хрищення, а не були хрищені Святим Духом?

Так, такі випадки були. Такими людьми були перші самарянські християни. (Дії. 8:12): *"Та коли йняли віри Филипові, що благовістив про Боже Царство в ім'я Ісуса Христа, чоловіки й жінки охристився. Увірував навіть сам Симон: охристившись, тримався Филипа; а бачивши чуда й знамена великі, він дуже дивувався. Як зачули ж апостоли, які в Єрусалимі були, що Боже Слово прийняла Самарія, то послали до них Петра та Івана. А вони як прийшли, помолились за них, щоб Духа Святого вони прийняли, бо це ні на одного з них Він не сходить, а були вони тільки охрищені в ім'я Господа Ісуса. Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого"*.

Отже самаряни покаялися у своїх гріхах і прийняли Господа у свої серця, прийняли водне хрищення, але вони не були хрищені Духом Святим. Треба було апостолам Петру та Івану прийти в Самарію, щоб самаряни отримали хрищення Духом Святим. Хоч Слово Боже тут не зазначає, що вони почали говорити іншими мовами, але ми по діях ворожбита Симона бачимо, що коли апостоли Петро й Іван поклали руки на самарян, то вони заговорили іншими мовами. Тепер глянемо друге місце у Діях святих апостолів (19:1-7): *"І сталося, що коли Аполос перебував у Коринті, то Павло, перейшовши горішні країни, прибув до Ефесу і декого з учнів знайшов та й спитав: ви Духа Святого одержали, як увірували? А вони відказали йому: та ми навіть не чули, чи є Дух Святий"*. Отже про ефесян Слово Боже ясно говорить, що вони прийняли водне хрищення, але не були хрищені Святим Духом. Та не дивлячись на це, є сьогодні такі проповідники, які нав-

"нехай же охриститься кожен із вас..."

чають, що ми живемо в інший час, і Господь сьогодні не христить Святим Духом. Вони навчають, що хрищення Святим Духом відноситься тільки до апостольського періоду, але апостол Петро після того, як Господь його христив Святим Духом, в той самий день почав проповідувати і в своїй проповіді сказав: *"Покайтеся і нехай же охриститься кожен із вас в ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів і дара Духа Святого ви приймете, бо для вас ця обітниця і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь Бог ваш"*.

Тепер ви бачите: Слово Боже промовляє, що ця обітниця для вас, для ваших дітей і для всіх, що далеко знаходяться.

Дорогий брате, дорога сестро, якщо ви прийняли водне хрищення й ви не є хрищені Святим Духом, і у вашій церкві критикують хрищення Святим Духом, не дозволяють молитися на інших мовах, а ви бажаєте, щоб Господь охристив вас Святим Духом, то шукайте таку церкву, де проповідується повне Євангеліє, ідьте туди, там де горить вогонь віри, майте спільність із тими віруючими, які моляться іншими мовами, просять Господа, щоб христив Святим Духом.

Чому є дуже потрібне й необхідне хрищення Святим Духом?

Щоб виконувати працю Господню успішно, треба мати силу Божу. Ми бачимо з Біблії, що Ісус ніде не робив Божих чудес,

доти, доки на нього не зійшов Дух Божий (Мт. 3:16,17). *"І охристинившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього".* Отже Ісус добре бачив і знав: аби виконувати проповідь Євангелія успішно, то потрібна сила Божа. І тому-то Ісус перед своїм вознесінням повелів учням своїм, щоб вони з Єрусалиму нікуди не відходили до тих пір, аж доки не зодягнуться в силу Божу, аж поки не будуть хрищені Святим Духом.

Отже основна мета хрищення Святим Духом — це, щоб діти Божі мали силу Божу.

А ознака хрищення, це говоріння іншими мовами. Коли Дух Святий зійшов на апостолів, та на всіх присутніх, що були з ними, в тому числі й на матір Ісуса Христа, то всі вони заговорили іншими мовами. Ця ознака є і в сьогоднішні дні та ж сама.

Тепер я хочу спитати вас: ви говорите й вірите, що як ви приймали водне хрищення, то й христилися Святим Духом? Якщо так, то я хочу запитати: говорив ти, брате, чужою мовою, як стояв у воді? Ні? То ти й не хрищений Святим Духом. Говоріння іншою мовою — цю ознаку дав сам Господь для тебе й для мене, для всіх на всі віки.

Хрищення Духом Святим є дуже потрібне й необхідне для кожної дитини Божої.

Тут виникає ще одне запитання: чи є спасеними ті люди, котрі христилися водним хрищенням, але не хрищені Духом Святим? Я відповім на це запитання ствердно: так, вони є спасенні. Чи був спасеним апостол Петро до дня Пятидесятниці? Чи були спасенні інші учні Христа до того знаменного дня? Євангеліє від Матвія (10:1) зазначає: *"І закликав Він дванадцятьох Своїх учнів і владу їм дав над нечистими духами, щоб їх виганяли вони, щоб уздоровляли всіляку недугу та неміч всіляку".* Читаю Луки (10:19): *"Ось Я владу вам дав наступати на змії та на скорпіонів і на всю силу ворожу, — і ніщо вам не зашкодить. Та не тіштесь тим, що вам коряться духи, але тіштесь, що ваші імення записані в небі!"* Слава Богу! Алілуйя!

Апостол Петро й усі учні були спасенні, але вони не були хрищені Святим Духом. Христос послав учнів на місію і дав їм тимчасову владу наступати на ворожу темну силу. Давайте згадаємо, коли Ісуса арештували і почали над ним знущатися, то апостол Пе-

тро в той час був дуже нещасним чоловіком, навіть відмовився й почав клястися, що він не знає Ісуса. Як низько Петро впав! Питання — чому? Бо він не мав сили Божої в собі і над собою. Йому було дуже потрібно зодягнутися в силу Божу й — Слава Господеві! — настав день Пятидесятниці, й сила Божа зійшла на всіх сто двадцять душ, і вони сповнилися Духом Святим і заговорили іншими мовами. Після цього апостол Петро почав відважно промовляти в силі Божій, в силі Духу Святого, так що після його проповіді покаялися три тисячі душ. Вже апостол Петро не був боягузом та полохливим, та лякливим чоловіком, але був відважним мужем, бо отримав хрищення Духом Святим. Апостол Петро зодягнувся у силу Божу. Як проповідник може успішно проповідувати Євангеліє, не маючи сили Божої? Кожний проповідник мусить бути хрищений Духом Святим. Проповідник, котрий не є хрищеним Духом Святим, не буде на силі молитися над хворими і виганяти бісів. Щоб вигнати біса з людини, треба мати силу Божу.

Хто христить Духом Святим?

Щоб вірно на це відповісти, то треба звернутися до Слова Божого (Мат. 3:11). *"Я хрищу вас водою на покаєння, але Той, хто йде по мені, потужніший від мене, я недостойний понести взуття Йому! Він христитиме вас Святим Духом й огнем".* Є ще декілька таких місць, ми їх уже розглядали. Тепер ви бачите, що всі чотири євангелісти давали однакову відповідь на це запитання: христити Духом Святим буде Христос, Син Божий. Отже в сьогоднішні дні Ісус Христос і тільки Він один може христити Святим Духом.

Як отримати хрищення Святим Духом?

Із слова Божого ми тепер добре знаємо, що хрищення Духом Святим є необхідне й дуже важливе для кожної віруючої особи. Перед вознесінням на небо Ісус дав повеління учням і всім, хто був з учнями, а всіх їх разом було сто двадцять душ, щоб вони з Єрусалима ніде не відходили, аж поки не будуть хрищені Святим Духом. **Перше.** Особа, котра шукає хрищення Святим Духом, мусить бути спасенна, відроджена, тобто мусить покаятися у своїх гріхах і прийняти Господа у своє серце, як свого спасителя.

Друга порада. Коли ти прагнеш, щоб Господь христинив тебе Святим Духом, то ти не мусиш будувати у своєму розумі якісь плани стосовно того, як Господеві належить робити свою справу. Наприклад, люди часто

чують від інших, як Господь христить Святим Духом, і їм хочеться, щоб вони отримали те таким самим чином. Пам'ятайте, що Бог ніколи не повторяється, він має різноманітні плани, як для спасіння кожної людини, так і для хрищення її Святим Духом. Якщо Господь христит твою знайому на зібранні під час молитви, чи в ліжку увечері, то не чекай, щоб Господь зробив так само й відносно тебе. Господь може тебе христити, коли ти переш свою білизну, або в авто, або на полі. Не підказуй Господеві, як Він має чинити з тобою. Проби: Господи, прошу тебе, христи мене Духом Святим. І Господь дасть відповідь.

Третя порада. Якщо у твоїй церкві, куди ти ходиш, не проповідують хрищення Святим Духом, то я раджу тобі залишити ту церкву. А йди до іншої, де проповідують повну Євангелію, май спілкування з тими братами й сестрами, які вірують у повне Євангеліє, в те, що й сьогодні Господь христить Духом Святим. Шукай таких братів та сестер. Там, де під час молитви горить вогонь віри, іди туди й там молися. І там знайдеш те, чого бажає душа твоя.

Четверта порада. Якщо ти є віруючий, хай навіть десять, чи п'ятнадцять років, і ти ще не є хрищений Святим Духом, а хочеш того, але не знаєш, чому Він не робить того, не знаєш, яка є причина, то хочу тобі сказати сердечно, від душі: причина є в тобі. Щось мусить бути в тобі. У простоті свого серця ти стань перед Господом і скажи: Ісусе, покажи мені, яка є причина. А причин може бути багато. Якщо ти на когось гніваєшся і не можеш тій особі пробачити, то вже великий гріх. І ти не зможеш отримати від Господа бажаного. Може, ти сидиш годинами біля телевізора й дивишся неморальні фільми? То є також гріх. І ти мусиш покаятись у цьому. Може ти приходиш до церкви, завжди запізнюючись на зібрання? Це також є перешкодою у хрищенні Духом Святим. Можливо, ти ціле життя своє уцімлюєш Бога, коли треба робити пожертви на працю Божу, на діло Боже? Пам'ятай і добре знай, що кожний віруючий мусить жертвувати на церкву певну частину свого прибутку. Так Слово Боже навчає.

Неодмінно є якась причина або перешкода. Шукай цю причину в собі. Раджу: досліджуй Біблію, вивчай Святе Письмо і вір, що Бог неодмінно зробить, як обіцяв. *У Посланні до євреїв (11:6) читаємо: "Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду".*

Ісус у моєму житті **ГОЛОС У ПІТЬМІ**

Чоловік молився. Стояла глуha ніч. Дух Святий розбудив. Під час молитви було сказано: "Піди на узлісся і промов слово". Чоловік підвівся, одягнувся. Ліс був зразу ж за селом. Темно, тихо, жодної душі. Вийшов на поляну і прокричав три рази: "Кто призовет имя Христа, спасетя!" Постав, послухав, — у відповідь ані звуку, тільки смереки глухо шуміли вітям. Пішов додому й ліг спати.

Десять за тиждень у зібрання завітав один з місцевих селян і попрохав, аби в нього прийняли покаяння. Каючись, він гірко плакав. Після зібрання брати лишилися, щоб поздоровити "новонародженого", і той розповів дуже цікаву й зворушливу історію.

Обставини життя цього чоловіка склалися дуже нелегко. Все загострилося останнім часом та так, що виходу вже не було. Життя втратило всякий сенс. Криза досягла найвищої точки тиждень тому глибокої ночі. Чоловік узяв міцного мотузка й рушив до лісу...

І от, коли петля була вже готова і вільний кінець було міцно закріплено на гілляці, раптом, ніби з неба, серед лісової тиші пролунав голос: "Кто призовет имя Христа, спасетя!" Чоловік спочатку подумав, що йому здалося, але заклик повторився. Потім іще раз. Це й вирішило долю брата. Він кинув мотузок і повернувся додому. Вихід було знайдено. Ще тиждень минув, поки визріло остаточне рішення звернутися по допомогу до віруючих.

Цей випадок трапився в одному з сіл Білорусії.

Джордж Давидюк

ОСОБИСТА ЗУСТРІЧ З БОГОМ

Проповідь

Відкриємо наші Біблії, дорогі брати та сестри, знайдемо другу книгу Мойсея "Вихід". Перші шість віршів третього розділу цієї книги розповідають нам про з'явлення Бога Мойсеєві в пустелі. Читаємо: "А Мойсей пас отару тестя свого Ітра, жерця Мідянського. І він провадив цю отару за пустинню, і прийшов був до Божої гори, до Хориву. І з'явився йому Ангел Господній у полум'ї огняному з-посеред тернового куща. І побачив він, що тернина горить огнем, але не згорає кущ. І сказав Мойсей: "Зійду но і побачу це велике видіння, — чому не згорає та тернина?" І побачив Господь, що він зійшов подивитися. І кликнув до нього Бог з-посеред тієї тернини і сказав: "Мойсею, Мойсею!" А той відказав: "Ось я!" І сказав Він: "Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, — земля ця свята!" І сказав: "Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова!" І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся споглянути на Бога!"

Давайте, любі брати та сестри, помоліться тепер і попросимо у Господа благословення на наше служіння.

Господи! Ти знаєш глибоко серце кожного з нас. Ти знаєш наші думки й бажання. Ти знаєш наші можливості. Благослови нас на це служіння, дай помазання Святого Духу! Щоб ми не говорили зайвого, щоб не доклали свого, бо ми знаємо, що наше не має ніякої вартості, а слів Твоїх дай нам, Господи, Твого одкровення, щоб прозвучало тут не те, що вже було десь мовлене, а те, що саме тепер потрібне тим, що нас слуха. Дай Свого свіжого, неужитого, життєдайного слова, дай Твоєї мудрості й Твого красномовства.

Дякуем Тобі, Боже, що Ти дбаєш за Твою Церкву, за цю невелику поки що громаду в місті Києві. Честь і хвала Тобі! Амінь.

Що таке особиста зустріч, дорогі брати та сестри? От сидить перед вами мій друг Павло Ходневич. Ви всі знаєте, як він гарно співає, колись бачили його фото в журналі або по телевізору, не раз чули його чудовий голос, але чи можна сказати, що ви знайомі з ним особисто? Ні, звичайно. Аж коли побачили його живого, він вас побачив, поговорили між собою, можливо, зробили

якісь важливі справи — ото і є знайомство особисте. Як чудово, коли ви можете поговорити віч-на-віч з приємною людиною, посидіти за столом, чаю попити, поїсти вареників — так? Це те, що зветься познайомитися особисто. Тільки через особисті стосунки між людьми можуть зав'язатися якісь серйозні взаємини.

Все це повною мірою стосується й Господа нашого Ісуса Христа. Мало тільки вірити в Бога, треба мати з Богом особисте знайомство. Розумієте, дорогі брати та сестри, мало тільки вірити в Бога! Ви запитайте будь-кого на вулиці: "Чи віриш в Бога?" Він скаже: "Ну-у-у... Мені здається, що вірю". — "Може так бути, що Бог існує?" — "Може бути, може, Він десь та існує". — "Чи ти знаєш Бога?" — "Скорше, що так. Знаю дещо про Бога".

Так люди кажуть. А Він хоче, щоб кожен з нас — кожен! — мав рано чи пізно особисту зустріч із живим Богом. Рано чи пізно. Як то чудово, коли пізнаєш Його ласку й любов! Ми Його не бачили, ми Його не чули, ніхто не брав нас за комір, чи за рукав, і не тягнув, але Він на струнах наших сердець заграє, і ми розплакались. Дух Святий переконав нас, що ми є грішні, й ми якось, одного чудового дня дійшли до рішення прийняти Господа. Ми відчули вірою, що Він увійшов у наші серця. Алілуйя! Так було, чи не було? Так було, слава Йому!

Тут, в історії єврейського народу ми читаємо про цього чоловіка, що перебував у пустелі, й Бог обрав певний метод спілкування з цим старим пастухом. Бог завжди через щось, або через когось промовляє до нас. Чекаємо ми того чи ні, нам відомо про те чи не відомо, ми слухаємо а чи ні, але Бог говорить. Коли в когось є радіоприймач, тоді ви можете шукати будь-які потрібні вам хвилі — так чи ні? І ви будете в змозі чути Люксембург, голос Америки, Київ. Ось зараз ви чуєте їх, хоч яку-небудь із цих радіостанцій? Чуєте? Ні! Бо ми не маємо радіо. І коли б ми його мали, то треба було б увімкнути того приймача й налаштувати на потрібну хвилю. Навіть дитина знає про це. Підходить до телевізора, вмикає собі мультики, вже знає, де перший канал, де другий, натискає відповідну кнопку і все гаразд. А

Бог говорить до людей весь час, каже безперервно: “Я люблю вас, люди!” Але ми наших приймачів не вмикаємо. А якщо хто й увімкне, то не на тій хвили, де Бог говорить. А тоді й кажемо: “Бог там десь є, але я його не бачу... Хто його знає...”

У той день Мойсей пас отару свого тестя. Вісімдесят років він мав, але був бадьорим, міцним. Він прожив до ста двадцяти років, але його очі не зіпсувалися, й він не загубив сили своєї, каже Біблія. Певно, старий собі думав: “Більша частина мого життя вже минула, скільки там мені залишилось?” Але Бог саме до нього забажав говорити. Не до молодого якого-небудь полководця чи блискучого придворного, а до безнадійно старого, як на сучасні мірки, пастуха.

Господь обрав певний метод. Читаємо Слово — Він обрав куща. Ми живемо не в пустелі, так що нам важко уявити, яка то там рослинність. Один з перекладів Біблії говорить, що то була тернина. Це така дуже колюча, шкарубка рослина, колючки на ній бувають завдовжки бодай не в палець довжиною. І цей кущ зовсім не гарний. Він росте там, де майже немає води. Там де є вода, то там ростуть різні красиві дерева: — правда? — квіти, трава; родять фрукти, овочі, — правда, чи ні? — але в пустелі ці дуже шкарубкі, колючі, виснажені, зовсім не гарні кущі. І Бог обрав того куща, щоб через нього проговорити до Мойсея.

Хочу вам сказати: нема нічого дивного в тому, що цей кущ горів вогнем, бо ці кущі так висихали на спекоті в пустелі, що коріння їх робилося крихке — відмирало, й тоді сильний вітер, коли здіймався, відривав їх від землі й котив безвісти. Уявіть собі гаряче пустельне сонце, розпечене каміння, пил та пісок і тільки подекуди клапти вбогої рослинності, і цей кущ, що мов перекотиполе котиться невідомо куди. Часто такий кущ спалахував вогнем. Подібне траплялося дуже часто, і Мойсей, певно, не звертав особливої уваги на подібні явища — так, чи ні?

Це є контекст, то так було. Але Бог обрав цей кущ для досягнення особливої мети: проговорити Мойсеєві! А чи не здається вам, що Бог міг би обрати інший метод, якийсь більш естетичний, привабливий метод? Він міг би зростити чудове дерево протягом кількох годин, або якусь дивовижну квітку, яких ніхто ніколи не бачив у цій пустелі, де неможливо, щоб квіти росли — так? Мойсей би був вражений: яка незвичайна, чудова квітка! Або яблуню, або фігове дерево. Але чому Бог не обрав для своєї мети тих чудових квітів чи дерев, а обрав таке мізерне, колюче

створіння, як терновий кущ? Чому? Бо Бог може вживати, кого Він хоче.

Багато разів у своєму житті ми виглядаємо, як цей кущ. Ми себе бачимо такими: негарними, позбавленими будь-яких обдарвань, ми мало що вміємо, багато чого не знаємо і тому схильні думати: “Та хіба мене Бог може обрати для якоїсь важливої справи? Бог обирає співаків, Бог обирає талановитих людей. А я не співаю, не вмію красиво говорити, кому я потрібен?”

Ти потрібен Богові, любий друже! Бо Господь не шукав квітку, яка вражала людей своєю красою — Він шукав кущ, який здатен був би горіти! Він не шукав чогось видатного, Він взяв те, що було під рукою в тій пустелі, на що ніхто не звертав особливої уваги. І Мойсей не звернув уваги спочатку, але Бог запалив цей кущ Своїм вогнем. І цікаво: були кущі, що згорали, а цей кущ не згорав. Алілуйя!

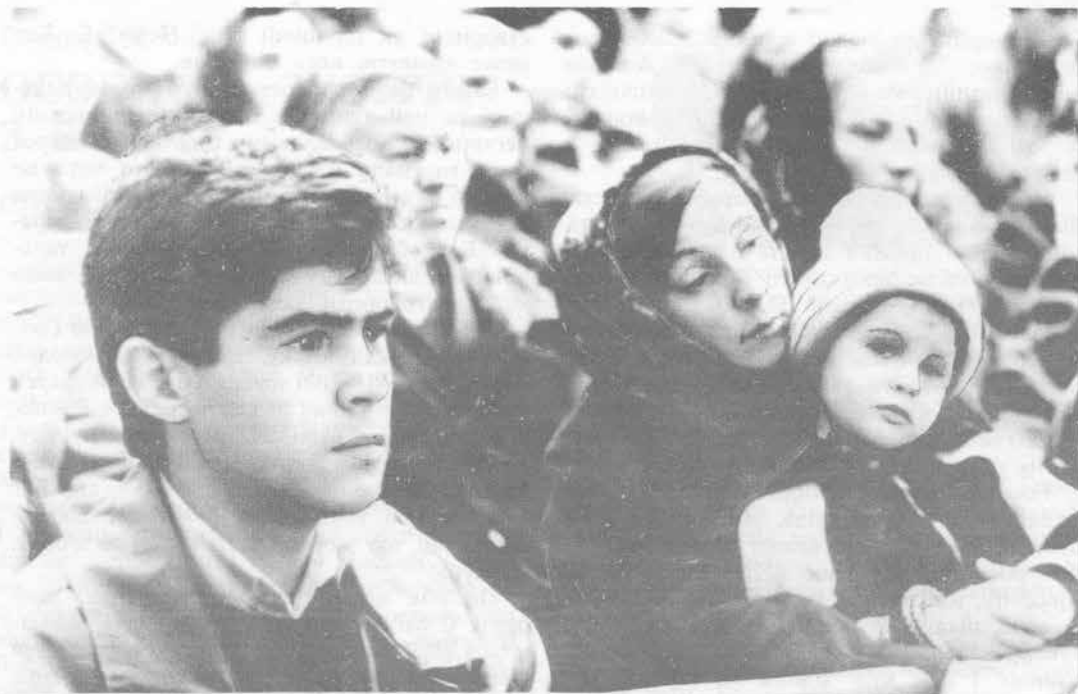
Це має велике духовне значення, любі друзі. Є багато людей, котрі швидко займаються від Господа Бога, — о, як чудово бути спасеним! — вони приходять у зібрання раз і другий, вони горять, і вони радіють, і вони співають, і вони ревнують, і запрошують до церкви інших, але за якийсь час згорають, і їх вже не видно. І ми відзначаємо: згоріли...

Ви бачили чимало таких кущів, правда? І ті люди, що жили в пустелі, теж бачили багато таких кущів, але кущ Мойсея виявився не таким. Бог не тільки обрав що непоказну рослину, але й надав їй здібності зацікавлювати людей.

Ми нікого не приведемо до Христа, якщо не викличемо зацікавлення до себе. Але як ми можемо привернути до себе увагу? Кущ зацікавив Мойсея тим, що не згорав. Мойсей підійшов, постояв — не згора! Чекає, чекає, а він горить, і Мойсей тоді сказав... Що він сказав? “Я підйду, я гляну, я довідаюся, чому цей кущ досі не згорів”. Так приблизно він сказав собі.

Біблія навчає нас, друзі: живіть для Господа, горіть Його вогнем, нехай Дух Святий палає у ваших серцях. І коли люди питають вас: що це у вашому житті таке, що ви такі задоволені, такі радісні, звідки це світло на вашому обличчі — скажіть їм про ціну вашої віри! Алілуйя!

І ми зможемо тоді сказати людям: “О, дозволь мені, приятелю, повідати тобі, кого я знаю, чий вогонь пала в моєму серці”. Сам Ісус це робив. Згадаємо самарянку (Ів.4). Вона прийшла до колодязя набрати води. Близько полудня вже прийшла, коли надворі стояла спека. Певно, стидалася при-

"...на долонях Своїх тебе вирізьбив Я..." (Іс. 49:16)

ходити вранці, не хотіла зустрічатися з іншими жінками, бо вони, знаючи про її неморальне життя, говорили про неї лихе. Ісус каже: "Дай напитись Мені!" Вона здивувалась: чого Він, юдей, звертається до неї, самарянки? Бо юдеї не спілкувалися з самарянами. Юдеї думали, що вони є вищі люди за самарян. Але Ісус не бачив своєї вищості. Він бачив людину. І Він сказав їй: "Коли б знала ти Божий дар, і хто Той, хто говорить тобі: "Дай напитись мені", — ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води". Чого та жінка ходила від чоловіка до чоловіка, чого вона шукала, певно, задоволення, і не знаходила його в обіймах тих чоловіків. Тому вона йшла від одного до другого. Бог сказав: "Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік". І люди, коли побачать в нас те цікаве, що не є людське, а Боже, вони теж забажають води, тої що Він дає.

Під час одного з наших виступів сестра Валентина, звертаючись до залу, сказала про нас, що ми є звичайні люди, такі ж як і ви, українці, червона кров тече в наших жилах, але ми Ісуса Христа призывали. Він спас нас, Він христив нас Духом Святим, Він поселив у наших серцях нову пісню, й

ця пісня рветься з наших сердець, і ми не можемо мовчати. То є дійсно так! Апилюй!

Бог дбає про тебе, любий друже. І навіть, якщо бачиш себе нікчемним кущем, Бог може обрати тебе. Бог може дати тобі вогонь Духу Святого. Бог вживав кущ, аби збудити у Мойсея зацікавлення, але коли Мойсей наблизився, то вже не кущ діяв далі, а сам Господь, заговоривши з вогню того куща. Сам Бог промовляв до Мойсея.

Ми, ті, хто грає та співає, є тими кущами, що горять. Ми тільки канали для Духу Божого. Люди, слухаючи нас, чекають, що Бог через наші пісні, через наші мелодії й слова, Бог через наші молитви, Бог через Слово торкнеться їхніх сердець. Ми нікого не в змозі спасти, ми не спроможні відмивати гріхи — правда? — ми не можемо жодній людині дати вічне життя. Ми не можемо! Але є Один, який може. Апилюй!

Якщо ми кущі, то ми зробимо свою роботу. Хай люди приходять до нас, як Мойсей прийшов до того вогню. Коли він зацікавився, що там робиться, що воно таке, й підійшов, то почув Голос: "Мойсею, Мойсею!" Як Бог упізнав його?

А-а-а, Бог знає усіх людей. У Біблії написано, що Він знає навіть, скільки волосся на твоїй голові. Друже, чи ти знаєш, скільки на твоїй власній голові волосся? І

"Хай люди приходять до нас, як Мойсей прийшов до того вогню..."

я не знаю, хоч з кожним роком його все легше було б лічити. Правда? І ви не знаєте. А Бог знає. Він знає точну суму тих волосин! І коли Він думає про волосинки наші, то хіба Він не побачить наших проблем? Чи Він не знає наших переживань, чи Він не відає про наше життя? Пророк Ісаїя одного разу (Іс. 49:14,15) записав: "І сказав був Сіон: Господь кинув мене, і Господь мій про мене забув..." Що ж відповів Бог? А от що: "Чи ж жінка забуде своє немовля, щоб не пожаліти їй сина утроби своєї? Та коли б вони позабували, то Я не забуду про тебе!" Мати може забути про своє немовля при грудях. Може мати забути нагодувати дитину? Рідко, але і це буває. Бог же каже, що Він про нас ніколи не забуде. Каже: "...на долонях Своїх тебе вирізьбив Я..." (Іс.49:16).

А щоб вирізьбити, треба мати щось гостре, залізне, треба мати якийсь гострий інструмент, щоб вирізувати ті кавалки. Чим долоні Господні були порізані? Чим? Цвяхами голгофськими. На долонях Його є ті записи, бо Він віддав за нас своє земне життя.

Бог знає все про нас і Він не забуває. Він вирізьбив нас на долонях Своїх. Син Божий має рани на Своїх руках, має рани на Своїх ногах, має рану під ребрами. І

навіки кожен із нас мусить запам'ятати, що Він зійшов на землю, помер і воскрес із мертвих, щоб тебе й мене спасти.

І мабуть такі серед нас та є такі, що думають зараз: хіба Він знає й мене? Так, любий друже! Він знає твоє ім'я, знає, які ти маєш проблеми. Він знає все твоє життя, Він читає твоє серце й твої думки. Бог любить тебе. Він кличе нас, кличе нас. Він бажає промовляти до тебе без посередника, особисто до тебе, але ти маєш робити те, що зробив Мойсей. Що він сказав? Він відгукнувся на оклик Божий. "Ось я!" "Мойсею, — Бог покликав, — Мойсею!" А Мойсей відгукнувся. І тоді Бог сказав йому, що Він обрав його на особливу працю!

Коли Господь кличе тебе, Він може сказати: Володю, Світлано, Маріє, Толо! А ти мусиш відповісти: "Так, Боже, це я". Або ми можемо сказати: ні, це не мене кличуть, це когось іншого, це звертаються до іншої Світлани, до іншого Анатолія чи Володимира. Але знай, що Бог не помиляється. Він знає твоє ім'я, твоє життя, і хоче, щоб ти служив Йому, будучи спасеним, і був би тим терновим кущем. Бог не шукає талантів, ви знаєте, Бог не шукає людей з великими грішми, Бог не шукає людей з популярністю, Він і пересічного куца може вжити. Так, чи ні? Він і бідних може вживати, — так, чи

ні? — і людей безталанних може вживати. Може вживати! Алилуйя!

Всі знають Петра-апостола, учня Ісусового. Петро багато написав у Біблії, багато звершив славетних справ для слави Божої, добре потрудився на Його ниві, бо він був такою людиною видатною, але скажіть-но мені, хто привів Петра до Ісуса? Хто? Андрій. А що ви знаєте про Андрія? Мало. Зовсім мало. Чи ви читали його послання в Євангелії? Не читали. Чи ви знаєте щось визначне про його дії з-посеред інших апостолів? Ні, не читали, не написано ніде. То що він зробив видатного, такого, що ім'я його попало у Святе Письмо й залишилося в історії всього людства навіки? Він привів свого брата до Ісуса Христа. Петра, Симона-Петра. Він сказав братові: "Ми знайшли Месію, що означає — Христос" (Ів. 1:41). І привів його до Ісуса. Андрій не переконував брата, не тлумачив йому Святе Письмо, він просто привів його — дивись, сам побачиш, сам переконаєшся.

А ще що Андрій зробив? Коли зібралось безліч народу на березі Тіверійського моря, слухаючи Ісуса, й не було їх чим нагодувати, то Христос питає Пилипа: "Де ми купимо хліба, щоб вони поживились?" Пилип не знає, він, звичайно, розгублений, — ще б пак! — така безліч народу! Чим їх нагодувати? Інші учні пропонують розпустити народ (Ів.6), аби кожен сам собі знайшов, що кому їсти. Тоді Андрій каже: "Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби..." І він привів до Ісуса того хлопчину, сам ще не відаючи, що з того вийде. Алилуйя!

Хай буде більше народу тут, у цьому залі, і хай буде більше Андріїв! Приведемо людей до Христа. До Нього! Будьмо отими терновими кущами! Нехай вогонь Божий над нами горить, а тоді Бог безпосередньо буде промовляти до тих, хто прийшов подивитись на те горіння. Алилуйя!

Встанемо, любі брати й сестри, будемо молитись!

Боже милосердний! В цій бесіді ми сказали те, що Ти поклав нам на серце. Ми сьогодні в цьому короткому слові звернулися до людей, ми проспівали їм пісень, ми привернули їх увагу, а тепер Ти, Ісусе Христе, промовляй до них! Ми, Боже, представили Тебе їм, а Ти тепер через Духа Святого говори до них. Приведи до Себе тих, хто ще не прийшов, запали вогнем Духу Свого Святого тих, хто відповів Тобі: "Ось я, Боже!"

Порада, втіха, підтримка **Безплідні страждання**

Ось кілька думок з приводу тілесних страждань, які я сприймав, як покарання Боже, але які не приносять добрих плодів. Коли я помітив, що мої страждання лишаються без плоду, я сказав собі: Господь прокляв безплідну смовку (Мт. 21:18-21) і я закликаю прокляття Боже лягти на ці даремні безплідні страждання.

З того часу, коли трапився випадок, що мене знову атакували колишні симптоми страждань, я чинив з ними не як з тими, що йдуть від Бога, і тримав їх під прокляттям. І мене буде звільнено від них.

В минулому я часто зносив жахливі муки: інколи годинами качався по підлозі — такий був біль. Та коли я зрозумів, що той біль не є посланий Богом і походить від ворога, я був звільнений від моєї хвороби менш ніж за п'ять хвилин.

Хочу зазначити ще й таке. Розуміючи, що ми тут знаходимося вже у сфері духу, треба розумно й помірковано розібратися, звідки походять наші страждання. Не всяка хвороба буває від злого духу. Тверезіться й будьте напоготові! Перевіряйте й надавайте випробуванням ваші страждання: вони можуть бути як плодом гріха, так і справжнім покаранням Божим. У тому й іншому випадках від страждань, усунення їх людськими методами нічого не змінить у стані речей і ви не отримаєте полегшення, відмовившись від них.

Найправильніше: займіть нейтральне положення щодо страждань, доки не буде виявлено їх походження. Відкрийтеся для істини, просіть у Бога, щоб дав вам світло. І світло буде вам неодмінно подароване, якщо ви щиро бажаєте того.

ПРОПОВІДЬ

"Входьте тісними ворітьми, бо просторі ворота і широка дорога ведуть до загибелі, і багато ідуть ними. Бо тісні ворота і вузька дорога ведуть у життя, і мало хто знаходить їх". (Мт. 7:13, 14)

Ріки води живої*

Такі книги з'являються в читацькому обігу нечасто. Ця книга для тих, котрі прагнуть досягти якомога вищих щаблів на духовних сходах нашої віри. Не кожний зможе так легко освоїти досить складну структуру міркувань, розгалужену й широкоохоплюючу мережу досліджень автора, але це ажніяк не знижує вартості твору, і кожен, хто зуміє подолати ці суто технічні перешкоди, читаючи цю працю, отримає винагороду сповна.

“В цій книзі ми розглядаємо питання ЖИТТЯ, сподіваючись досягти двох цілей: по-перше, допомогти усім братам та сестрам, дізнатися, чи є у них відчуття життя, про яке тут йдеться; по-друге, підвести братів та сестер до повного розуміння життя.” “У мені, — пише далі автор, — глибоко сидить усвідомлення, що те, чого найбільше потребує сьогодні церква — є життя.”

Святе Письмо доволі часто оперує поняттям життя. Кожен із нас не раз і не два читав слова: “Хто має Сина, той має життя: хто не має Сина Божого, той не має життя” (1Ів. 5:12), та багато інших висловів, де йшлося про життя, й здавалося, було все зрозуміло, хоча багатьох і не полишало відчуття таємничості, закладеної у цьому простому і давно відомому слові. Вітнес Лі, користуючись точним аналізом і міцно спіраючись на Слово Боже, відхиляє завісу таїни.

Життя — це ріка, що витікає з Бога. Це є зміст самого Бога. Це є сам Бог. Це є Христос, це є Святий Дух. Першим досвідом відчуття життя є відродження.

Для чого нам потрібне відродження? Воно потрібне нам тому, що наше буття, зіпсоване й розбещене, не може бути виправлено ніким, окрім Бога. Відродження нам потрібне ще й тому, що наше людське життя є життя сотворенне і тим воно різниться з життям Божим, яке не є сотворенне. Коли нас було створено, ми отримали тільки створене життя, ми не отримали не створеного життя Божого. Мета Божа для нас — людських істот, полягає в тому, аби ми отримали Його нестворене життя й були зреформовані в Його подобу, щоб бути подібними до Нього, щоб бути такими, як Він.

Бути відродженим — означає народитися заново. Народження від батьків привело нас до того, що ми придбали життя людське, в той час, як народження від Бога приводить до того, що ми

маємо життя Боже. Іншими словами, попри наше життя людське, Бог вкладає в нас Своє життя — це і є відродження. Отримавши життя Бога, ми отримуємо і закон цього життя.

Велике значення автор надає такому явищу, як ПОЧУТТЯ ЖИТТЯ. Він пише: “Відчувати життя — означає відчувати силу, задоволення, жвавість і випромінюючу енергію й свіжість. Якщо ми живемо по духу, ми відчуваємо життя, якщо живемо по плоті — відчуваємо знемогу, спустошеність, пригніченість, закон плотського життя дає нам закономірне відчуття смерті.”

Звідки походить відчуття життя? Святий Дух умащує й рухається в нас, Христос діяльно мешкає в нашому тілі, Бог трудиться в нас. Всі трое знаходяться в нас разом зі своєю активною діяльністю. Вони не сидять тихенько й не лишаються непорушними, тому завдяки їм всім ми маємо це відчуття.

Всі наслідки нашої праці повинні вимірюватися життям. Тільки те, що йде від життя, визнається Богом.

Кожна спасенна людина несе в собі три життя: людське, сатанинське й Боже. Людське дали нам батьки при народженні, сатанинське — сатана при гріхопадінні. Це останнє лишається в людині навіть після спасіння (Гал. 5:17) й часто намагається протистояти Духові. Спасенна людина має також вічне життя Боже (1Ів. 5:12). Всі ці три життя знаходять своє місце в людській істоті: в душі, в тілі й дусі людському. Кожен із трьох життів має також свій власний закон, крім того є четвертий закон, що приходить іззовні від Бога (Рим. 7:2, 23, 25). Душа підкоряється законіві добра, бо людський розум має природну схильність творити добро — це те, чим нас нагородила природа під час сотворіння Богом. Законіві гріха підкорено наше тіло, цей закон є похідним від нищого й лукавого життя сатани. У дусі нашому діє закон Духу, який є похідним від нествореного життя Божого. “Треба ясно бачити, — підкреслює автор, — що при спасінні Бог не вкладав у нас закону добра. Він вклав у нас закон життя”. Четвертий закон, закон Божий написано на кам'яних скрижалях.

Закон Божий складається з повелінь Божих і природа його є свята, пряма й добра. Цей закон, перебуваючи поза нами, дає нам можливість знати, що Бог засуджує, а що Він схвалює. Закон добра, що знаходиться в розумові людини, містить у собі добру натуру людини, яка у всьому є

відповідною до природи закону Божого, що поза нами. Він спонукає, створює в нас бажання чинити добро, і тому наш розум з радістю підкоряється закону Божому (Рим. 7:25). Закон гріха містить у собі злу природу сатани і змушує нас чинити зле й протистоїть двом першим законам. Під дією закону Духу життя, що містить у собі "життєву" природу Бога, ми маємо змогу жити життям Бога, жити добром Бога. Важливо зрозуміти різницю між добром людським і добром Божим, а також різницю між життям, добром та злом. "То є три різні речі, — наголошує Вітнесс Лі, — що підтверджується наявністю в Едемському саду двох дерев: добра-зла та життя."

Підсумовуючи вище сказане, автор робить дуже цікаві висновки.

По-перше. Визволення нас Богом відрізняється від перебудови людиною самої себе. Перебудова здійснюється через напруження сил людини й підкорення хтивості, результатом якого є те, що добре в людини виступає на перший план. Спасіння ж Боже здійснюється через впровадження Його Духу й життя Його в наш дух, в результаті чого дух наш оживодайнюється. Після цього починається оновлення, передовсім у душі нашому. Потім оновлюються різні частини душі й нарешті оновлюється наше фізичне тіло. Людина, оновлена власними зусиллями, досягає високої досконалості, але вона не здатна жити відповідно до Божественних критеріїв природи Божої. Наслідком же визволення нас Богом є те, що ми починаємо жити Божественним життям, стаємо Боголюбдми.

По-друге. Визволення Боже робить нас не людьми добра, а людьми життя. Загалом існує три типи людини у Всесвіті: Боголюбдина, людина добра й людина зла. Спасіння Боже скеровано не на те, аби зробити нас людьми добра чи зла, а щоб зробити нас людьми життя.

По-третє. Ми, визволені Богом, повинні жити у Господі. Життя — це Бог. Бути людиною життя, означає бути Боголюбдиною. Для цього ми мусимо жити в законі Духу життя. А це, в свою чергу, означає, що ми мусимо жити в почутті життя, оскільки почуття життя — це відчуття закону Духу життя.

Вітнесс Лі надає великого значення почуттям. "Ми повинні дуже уважно прислухатися до внутрішнього відчуття, підкорятися внутрішньому відчуттю. Також ми мусимо жити в активному спілкуванні. Спілкування — це потік життя. Жити у спілкуванні — означає жити у потоці життя. Ці два моменти дають нам змогу відчувати життя практично. Якщо ми прислухаємося до внутрішнього відчуття й проводимо життя у спілкуванні, ми будемо в змозі звільнитися від гріха, творити добро, яке ми раніше не в силі були творити, виконувати закон Бога, жити життям Бога. Кінець

кінцем ми зможемо стати Боголюбдми, що і є кінцевою метою спасіння".

Розуміючи, що читачеві нелегко буде збагнути всі тонкощі цих викладок, автор вдається до цікавого прикладу, аби проілюструвати нам, як діє закон життя. "Розглянемо зів'яле персикове дерево, — пише Лі. — Припустимо, що ми встановили для нього деякі закони й вимагаємо: "В тебе повинно вирости зелене листя, розквітнути квіти і ти мусиш дати плоди." Ми знаємо, що такі вимоги, незалежно від пори року, марні, тому що дерево зів'яло й не має сили, щоб відповісти на вимоги зовнішніх законів. Однак, якщо ми маємо можливість вкласти в це дерево потрібні йому сили й повернути його до життя, то хоча б ми й не вимагали від нього нічого, у нього з'явиться природна можливість зазеленіти, зацвісти й дати врожай. В цьому й полягає суть закону життя."

Особливо важливою у відтворенні життя є роль нашого серця.

Серце, як його розуміє Біблія, не є серце біологічне — орган, що сприяє циркуляції крові в організмі. Відповідно до того, що записано у Слові Божому, в серці міститься принаймні так:

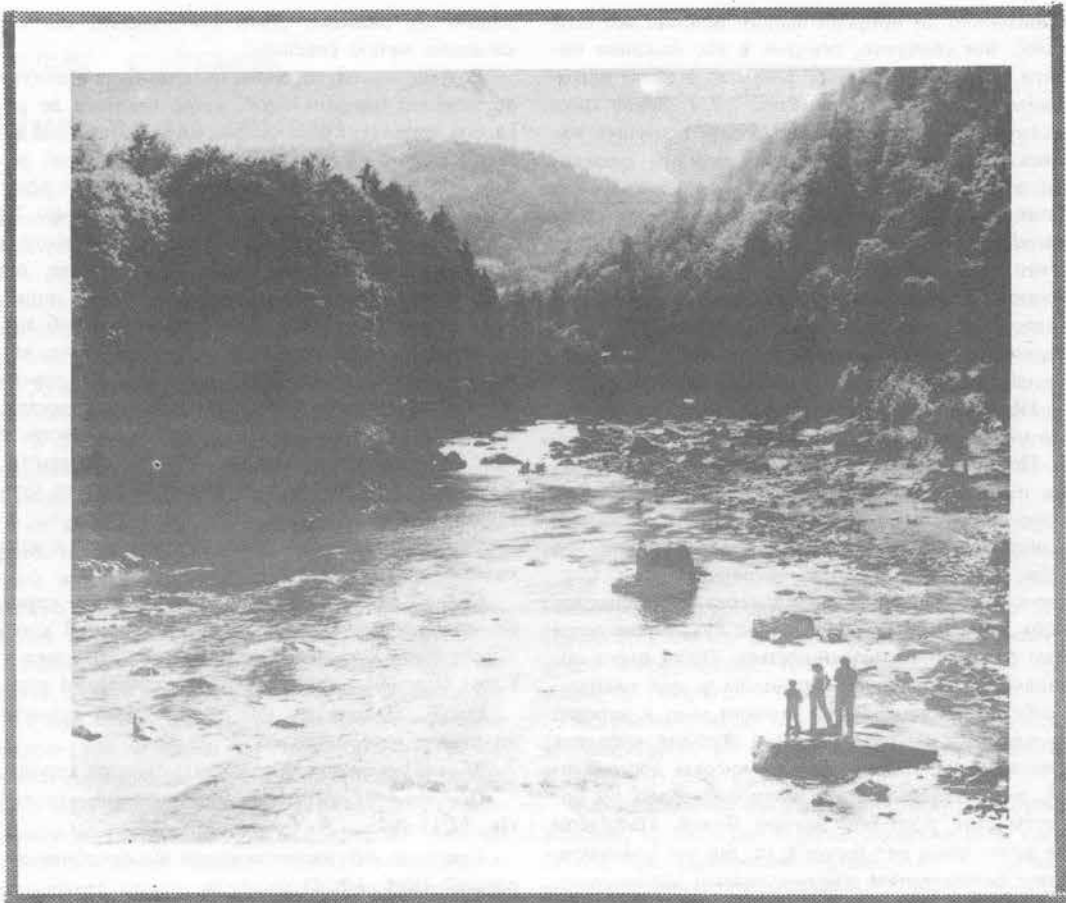
Розум. Наприклад (Мт. 9:4): "Чого думаєте ви лукаве в серцях своїх?"

Воля. Наприклад (Євр. 4:12): "наміри серця". Почуття. "Нехай серце вам не тривожиться" (Ів. 14:1).

Сумління. "Окропивши серця від сумління лукавого" (Євр. 10:22).

Серце містить розум, волю, почуття. Серце — це вхід і вихід для життя. Воно з'єднує дух з душею. Коли серце погоджується, життя може проходити крізь нього, коли ж серце не дає згоди, життя не має проходу. Інколи серце погоджується лише частково, якимось одним своїм розділом, наприклад, тільки сумління дає згоду, а розум — ні. Тоді життя так і не може пройти крізь серце.

Це аж ніяк не означає, що коли ми маємо відповідно підготовлене серце, то цього вже досить. Серце може привести нас лише до того, що ми будемо любити Бога й будемо схилитися до Бога у своїх діях. Воно не може нам дати можливості торкатися Бога й мати спілкування з Ним. Через те багато братів та сестер, хоч вони й щиро люблять Господа, не можуть з'єднатися з Ним у молитвах. Вони мають хороше серце, але не користуються духом. Ми повинні передусім контактувати з усім духовним через дух, а потім сприймати й розуміти духовне з допомогою розуму серця. Серце також може бути перепорою для дії життя, якщо хоч якась частина серця не є в робочому стані. Саме тому багато братів та сестер не мають духовного росту, їх серця не

повернені до Бога достатньою мірою, вони недостатньо люблять Господа, серця цих людей не зовсім чисті, не повністю відкриті. Саме тому, якщо ми бажаємо духовного зростання, нам необхідно передусім з'ясувати, в якому стані наші серця.

Як же це зробити?

Оскільки серце є таке важливе для життя, то Бог не має іншого вибору, як налагодити стосунки з нашим серцем, аби Його життя плавно витікало з нас. Стосовно Бога наше серце має чотири значні перешкоди: серце наше жорстоке, нечисте, нелюбляче й немирне. Бог налагоджує стосунки з нами у всіх цих чотирьох аспектах.

По-перше, Він забирає наше кам'яне серце й дає нам серце з плоті (Ісз. 36:26), тобто Він пом'якшує нашу жорстокість. Коли ми тільки-но повернулися до Господа, серце наше завжди робиться м'якшим, але через деякий час жорстокість повертається. "Ми повинні знати, — підкреслює Вітнес Лі, — що кожного разу, коли наше серце робиться жорстокішим, то в наших стосунках з Богом з'являється негарзд. Якщо ми

бажаємо, щоб наше духовне життя протікало правильно, ми не повинні допускати, щоб наше серце робилося жорстокішим."

Як Бог пом'якшує наші серця?

Інколи Він торкається нас Своєю любов'ю, а інколи він карає нас. Частіше він спочатку торкається до нас своєю любов'ю. Якщо ж любов Його не відгукується в нашій серці, то Він десницею своєю вживає наше довкілля для того, аби карати нас доти, доки серце не пом'якшиться.

По-друге. Бог хоче, аби в нас було чисте серце. Чисте серце мислить у напрямку виключно до Бога. Це таке серце, де почуття надзвичайно чисті й прості по відношенню до Бога (Кор. 11:3). Воно любить тільки Бога й бажає тільки Бога. Воно не має ніякої іншої любові. Якщо ми не маємо чистого серця, ми не можемо бачити Бога (Мт. 5:8).

По-третє, Бог хоче, щоб наші серця були люблячі. Любляче серце, то є таке серце, у якому почуття люблять Бога, бажають Бога, жадають Бога, страждають без Бога. У книзі "Пісні над піснями" дається приклад такої любові. Любов

між Богом та людиною мусить бути міцніша, ніж любов між чоловіком та жінкою, міцнішою смерті.

По-четверте. Бог хоче, щоб у нас було мирне серце. Мирне серце, то таке серце, що має непорочне сумління (Дії. 24:16), без осуду й докору. Сумління в нас репрезентує Бога, якщо сумління наше засуджує нас, то Божий осуд ще більший.

Таким чином, щоб мати відповідне Богові серце, треба ретельно придивитися до себе, провести прискіпливий огляд, подібний до медичинського, аналізуючи стан нашого серця. Ми повинні спитати серце, чи наша воля дійсно у всіх випадках вибирає Бога, а чи, може, вона бунтівна, жорстока? Чи, може, підступна? Ми також мусимо запитати: чи є розум нашого серця чистим перед Господом? Наші клопоти, наше піклування, чи вони є виключно заради Бога? Чи, може, за межами Бога є хтось, чи щось таке, що володіє нашим серцем? Чи тільки Бога ми любимо, а чи, можливо, маємо ще й якусь іншу любов? Чи не дорікає нам у чомусь наше власне сумління?

Коли всі відділки нашого серця буде перевірено і з усіма ними налагоджено належні стосунки, тоді закон життя Божого зможе плавно виходити з нашого духу через наше серце і входить у кожну частину всієї нашої істоти.

Які ж вимоги ставить перед нами закон життя?

Любов до Бога. Це найперша вимога. "Євангеліє від Івана" присвячено життю. Вірити — то є приймати життя, а любов — то є витікання життя. Любов — то є необхідна умова для того, щоб закон життя міг діяти.

Відкриємо Мрк. 12:30. Коли ми любимо Бога до такої міри, що дозволяємо нашій любові досягти багатьох частин внутрішньої нашої істоти, життя Бога може почати плавно функціонувати і плавно діяти в багатьох цих наших частинах. Таким чином ці частини поступово уподібнюються до Бога. Бог спочатку висіває життя Своє в нашій істоті. Потім Він любов'ю Своєю торкається почуттів серця нашого, через що серце наше починає любити Його, звертатися до Нього й робиться прихильним до Нього. Більше того, коли ми любимо Бога всім серцем нашим, ми, природно, хочемо підкоритися Йому й співпрацювати з Ним. Таким чином ми дозволяємо законові життя Божого вільно діяти в нашій істоті.

Друга вимога — підкорення першому почуттю життя. Тільки-но ми відродилися, в нас з'являється перше слабке усвідомлення життя. Треба підкоритися цьому першому почуттю. Що ж далі? Потім з'являються нові відчуття. Бог дає їх не відразу всі, а поступово, й ми переживаємо їх, як переживаємо один день за другим. Важливо зробити перший крок, потім Господь підкаже, який буде другий (Фес. 2:12,13). Тільки таким чином життя всередині у нас почне набирати

силу. Коли ми дозволяємо законові життя Бога без перешкоди діяти в нас у сферах, що постійно розширюються, то тоді воно захоплює наше ество настільки, що Христос починає "відобразитися в нас" (Гал. 4:19). Коли Христос поволі зображується в нас, то ми поступово перетворюємося в образ Господа (2Кор. 3:18) й маємо образ Сина Божого. Що то означає? Що Христос зобразиться в нас.

Коли наше життя працює в нас, постійно впливаючи на нас, наша схильність до Бога, наше служіння Богові й покірливість Йому робляться невимушеними й легкими, живими й свіжими. В цьому живому законі Бог і стає для нас Живим Богом, а ми — Його живим народом.

Внутрішнє знання.

Якщо ми хочемо пізнати життя, щоб життя зростало, ми повинні розібратися з питанням про внутрішнє знання.

Бог отримує велике задоволення від людини, котра знає Його. Тому Він хоче, щоб людина прагнула "пізнати Його" (Євр. 8:10,11). Якщо ми відроджені, Дух Його, що міститься в Його житті, входить у нас, щоб дати нам змогу пізнавати Його ізсередини. Можна з упевненістю сказати, що все зростання нашого духовного життя залежить від нашого пізнання Бога.

Пізнання людиною Бога досягається в три етапи. По-перше, знання діянь Божих (Пс. 108:7), по-друге, знання шляхів Божих, по-третє, знання самого Бога (Євр. 8:10,11). З іншого боку, знання Бога буває зовнішнє й буває внутрішнє. Закон і пророки Старого Заповіту вели людей шляхом зовнішнього пізнання Бога, в епоху ж Нового Заповіту Господь вклав у нас Свй Дух, наділивши таким чином можливістю внутрішнього пізнання Його. Навчання через помазання заступає пророків Старого Заповіту й надає можливість пізнавати Бога ізсередини.

Як же досягається це внутрішнє знання? Вітнесс Лі дає таку відповідь.

Щоб придбати внутрішнє знання, нам необхідні духовні вправи, оновлення нашого розуміння і вплив на серце.

Щоб тренуватися в душі, нам передусім необхідно навчитися звертатися до духу. Якщо ми постійно перебуваємо в зовнішній людині, ми не маємо змоги пізнати Бога в інтуїції духу. Нам слід утримувати себе не тільки від різного роду зовнішніх надмірних занять, але й оберігати наші думки, не давати їм відволікатися. Слід звертати увагу на порухи духу, на свідомість, що залягає глибоко в нашій істоті. Необхідно також намагатися використовувати наш дух у повсякденному житті. Чи то ми зайняті справами, чи ми сидимо на зібранні, чи що інше, нам слід відхилитися від душі й надавати можливість духові вести нас.

Не треба дозволяти розумові й почуттям чи волі надто володіти нами, ми повинні передусім торкатися свідомості глибоко в душі.

У духовних вправах найбільш корисним є молитва. Якби ми щодня відводили на молитву хоча б годину й проводили її не стільки в проханнях до Бога, скільки в поклонінні, спілкуванні й хвалі, то дуже швидко дух наш виріс би й набрав сили (Пс. 119, Пс. 165).

Необхідне також оновлення розуму (Рим. 12:2). Розум є головною складовою частиною душі. Дія Духу в нашій істоті здійснюється в напрямку від центра до периферії. Спочатку оновлюється дух наш, що є внутрішнім центром нашої істоти. Потім, якщо ми віддали себе Йому й приймаємо все, що здійснюється через посередництво хреста, то Він поширюється в напрямку від духу нашого до душі, що є зовнішньою периферією. Через те розум наш також оновлюється. Таким чином, якщо ми маємо сильний і активний дух плюс оновлене ясне розуміння, тоді ми можемо досягти повного внутрішнього зору на природу Бога й усі Його настанови та одкровення.

Разом з тим нам належить активно працювати над своїм серцем. Воно мусить бути м'яким та чистим, люблячим Бога, таким, що бажає Бога й охоче підкоряється Йому (Мт. 11:25).

Насамкінець автор книги детально розглядає два дуже важливі питання: що таке зростання життя й що таке світло життя.

Він пише: "Є багато братів та сестер, про яких не можна сказати, що любові їх сердець бракує горіння, не можна також вважати, що ціна, яку вони заплатили за свою віру, є недостатня. Незважаючи на це, вони мають багато помилок уявлень та спрямувань. Причина полягає в тому, що ці люди погано уявляють, що таке зростання життя."

Розглядаючи питання про зростання життя, Вітнес Лі пропонує йти від протилежного. Що не є зростанням життя?

Зростання життя — це не є покращення поведінки людини. Коли людина відходить від зла, вона позбавляється гордині, починає ставитися до ближніх без злості й ненависті, забуває, що таке роздратованість, мстивість і таке інше, тобто, можна сказати, що поведінка її стає значно кращою. Але чи відбувається при цьому зростання життя? Ні! Поведінка й життя, то є різні речі. Так само, як зло, це не те саме, що життя, так і добро не є те ж саме, що життя. Зло й добро належать одному дереву, а життя — іншому.

Зростання життя не є також благочестя. Благочестя відноситься до Бога, воно означає, що людина ставиться до Бога з благоговінням та острахом, сповнена відданості та щирості. Наяв-

ність того всього ще не означає зростання життя. Зростання життя — це і не сумлінне служіння. Ми бачимо із Святого Письма, що ще до того, як апостол Павло отримав спасіння, він був ревним служителем Бога, служачи зовнішньо, через свою власну захопленість. Зростання життя — це не примноження знань. Це не багатство дарів та обдаровань, це не збільшення сили. На жаль, багато хто з сучасних християн вважає, що саме ці якості, їх зростання і є зростанням життя.

Зростання життя — це збільшення в нашій істоті елемента Бога. Це зростання в нас Христа. Це розширення в нас бази Святого Духа. Це зменшення, змаління старої людини (давнього чоловіка) в нашій істоті. Це зруйнування природного життя, коли людина поступово перестає покладатися на власні сили, підпорядковується Богові, підкоряє Йому всі частки своєї душі й тіла.

Закінчуючи своє дослідження, Вітнес Лі робить короткий підсумок.

Де знаходиться життя в людині? Коли життя Бога, що міститься в Дусі Божому, входить у наш дух, то всі трое зливаються в одно й робляться тим, що апостол Павло (Рим. 8:2) називає "духом життя."

Серце — то вхідні й вихідні двері життя. Серце — то місце також, де життя росте з нас назавні. Життя, проходячи крізь серце, мусить пройти через усі його складові частини: сумління, почуття, розум, волю. Таким чином, якщо ми хочемо, щоб життя мало відкриті двері в нашій істоті, ми мусимо старанно працювати над духом, серцем, сумлінням, почуттями, волею й розумом. Якщо у якоїсь із цих складових не все гаразд, то життя зустрічає перепону й не має змоги ні виходити, ні зростати. Саме тому так мало серед нас братів та сестер, хто має зростання життя.

І нарешті останнє.

У якому б місці ми не відкрили Біблію, скрізь у різній формі ми наштовхуємось на думку, що життя походить від світла. Коли з'являється світло, з'являється й життя. Там, де світло, там життя. Згадаймо акти творіння. Життя походить від світла. "В Тебе джерело життя, в Твоєму світлі побачимо світло!" (Пс. 36:10).

В УКРАЇНІ — БОНКЕ!

Кінець літа цього року ознаменувався визначною подією в духовному житті України: до Києва завітав знаний у всьому світі проповідник Рейнхард Бонке. На Республіканському стадіоні столиці, незважаючи на нечувану спеку, не було де яблукові впасти. Гість провів два євангелізаційних зібрання. Люди приїхали не тільки з усієї України, але й з багатьох інших держав: Польщі, Латвії, Вірменії, Молдови. Можна було побачити які завгодно обличчя: білі, чорні, жовті, брунатні. Радісне збудження панувало у всіх п'ятидесятницьких церквах, кожний у міру сил, що давав Господь, служив Йому на цьому святі. Особливим піднесенням відзначалася в ці дні служба Бога в молитовних домах міста. Люди підтримували молитвою працю посланця Божого.

“Для мене цей день — особливий день. — Сказав брат Бонке, звертаючись до служителів церкви під час конференції, що відбулася в Актівому залі Київського політехнічного інституту. — Я вже багато разів намагався приїхати до колишнього Радянського Союзу, та двері завжди були зачинені. Але ми знаємо одне: Земля належить Господеві. Алілуйя! Бог дав нам нові часи.”

Так, нові часи настали, і ми всі є щасливі з того, що маємо чудову можливість бути свідками й учасниками таких подій. Будемо ж, брати й сестри, просити Господа, щоб Він продовжив цей термін, щоб він послав нам справжнє пробудження, яке охопило б усю нашу землю від краю до краю, щоб найвіддаленіші куточки України освітлені були світлом Духу Святого. Народ наш є спраглий до Істини. “Я був вражений тим, настільки відкриті для Слова Божого серця ваших громадян. І це після стількох десятиліть заборон та утисків! Жодного разу на своїх проповідях я не бачив ще стільки людей, які

плакали б, коли їх торкався Дух Святий. І тому я відчуваю, що треба більше проповідувати Євангеліє, народ ваш має в цьому таку потребу, як ніколи,” — сказав брат Бонке нашому кореспондентові. Проповідник побажав також звернутися до віруючих України з окремим словом через журнал “Благовісник”: “Я хочу сказати віруючим вашої держави те, що я кажу віруючим у Німеччині, чи в Америці, чи в будь-якій іншій країні. Церква Ісуса Христа напротязі всієї своєї історії найкраще діяла і перебувала в найліпшому стані тоді, коли провадила євангелізацію. Коли церква відходила від цієї праці, тоді вона втрачала також і свою силу та вплив на людність. Хочу закликати всіх віруючих України, аби вони зробили все можливе, щоб привести до Христа якомога більше душ. До церкви привести людину, чи засвідчити їй. Якщо ми залишимо цю надто важливу справу лише професіоналам, то ми її не зробимо.

Кожний віруючий мусить бути свідком і кожен мусить здійснювати євангелізацію. Ми прийняли силу при хрещенні Святим Духом, щоб бути свідками Ісуса Христа, й головні речі мусять завжди лишатися головними речами.

Головною річчю для Христа було те, про що Він сказав, відходячи на небо. Він сказав: “Йдіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!” (Мр. 16:15).

Інколи мене питають: як досягти такого високого духовного рівня, як у брата Бонке? Хочу наголосити: я не почувую себе якимось великим святым, я тільки простий брат серед інших братів, я тільки один з багатьох тисяч проповідників, звичайний, простенький віруючий — і то все, чим я хотів би бути. Але те, що я роблю, воно є найближче до серця Божого. Вірю, що саме тому Господь дає мені особливе благословіння.”

СПОГАД

І знов співає соловейко,
І знову смуток огорта
Схвильовану весною душу —
Ідуть, біжать мої літа.

І постають перед очима,
Село й садок і рідна хата,
І ми з сестричкою малою,
Проводим в вічність маму й тата.

Яка то була мить нестерпна!
Які були ми одинокі!
Ще й до сьогодні спогад ранить,
Вражає серце через роки.

А потім біди йшли юрбою,
Років важких пливла навала,
І в тому світі нестійкому
Я надломилася, я впала.

Та все ж бриніла у глибинах
Душі струна одна тоненька,
Злітала в височінь до Бога
Молитва, що навчила ненька.

Господь почув мої благання,
Молитву жалю й каяття,
Й омив Ісус своєю кров'ю
Моє минуле й все життя.

Він дав мені пораду й втіху,
Надію на життя нове,
Оббив з душі важкі окови
І серце дав мені живе.

МОЛОДИМ

Заходьте, любі молодята,
Сьогодні в вас велике свято,
Союз сердець скріпивши словом,
Наблизилось майбутнє, нове.

Погляньте, небо як ясніє,
Природа й та за вас радіє,
І повняться простори співом,
Щоб ви були повік щасливі.

Ви поєднали нині руки,
Щоб щастя множилось, а муки
Ділились порівну — на двох.
Хай вічно буде в вами Бог!

ЗОРЕ, СВІТИ!

Світи, нам зоре Віфліємська,
Як ти колись світила,
Щоб сяйвом твоїм чудесним
Нам серце полонила.

Світи й показуй нам дорогу
Що нею слід ходити,
Щодня веди ти нас до Бога
Щоб нам у правді жити.

Щоб вірою ми всі багаті
І вбрані у надію,
Прийшли щасливі в рідну хату
Про що давно вже мрієм.

З КЛЯТВОЮ Й ПРОКЛЯТТЯМ

Сповідь колишнього наркомана

(Уривок)

Відпустили мене, приїхав додому... Шість років відстукав у колонії од дзвінка до дзвінка... Дома не впізнаю нічого, ніби з іншої країни повернувся. Хата моя в селі як стояла, так і стоїть. Мати померла, коли посадили мене, — не витримала... Бабуня ще раніше відійшла. Поки строк відбував, жінка моя, Рая, із своїм чоловіком новим тут жили, на обійсті поросят, курей розводили — господарювали, а невдовзі перед моїм звільненням виїхали. Все з дому вивезли — ні меблів, ні посуду, нічого. Самі стіни і посеред зали шухлядка від шафи на підлозі лежить. Дивлюсь, там плівки різні, папери якісь старі. Я фотографією колись займався. Почав ті папери гортати... Розмотав одну касету з негативом... Хотілося на дочку глянути, я її шість років не бачив, розтягнув плівку проти світла, а звідти чек* — прямо мені на обличчя. Вже забувати почав, що воно таке, і раптом... Я ці чеки тоді скрізь порозсовував, у найбільш несподіваних місцях ховав, любив собі такі подарунки робити. І відразу серце: бух! бух! бух! Плівку ту кинув... Вже дочка не потрібна. Де шприц? Нема нічого. Згадав: у одного знайомого є. І покоїлось...

У колонії я читав Біблію, познайомився з одним віруючим. Він був адвентист. Дома я теж почав потроху до них зазирати. Не все там подобалось, я не все розумів, але стосовно покаяння, ця думка міцно в мені засіла. Що покаяться мені треба, що не так живу. Можливо, знань ще не доставало... Біблію не зразу розуміш, спочатку ці всі істини якось викривлено сприймаються. Або людини не було такої, якій я міг би повністю довірити своє серце. Певно, такий характер. Є люди сильні, самі інших за собою ведуть, а я такої сили

не мав. Тут зустрічаю старого товариша. Кличка в нього — Байрон. Розговорились. Здивував мене Байрон: виявляється, він теж у Бога повірив. Я зрадив. Удвох тепер буде легше. Почали про Біблію міркувати. Він так хвацько мені про все пояснює. Все так послідовно, докладно, зі знанням справи — віруючі, до яких я ходив, так мені не пояснювали. У них усе більше якось верхами — так мені тоді здавалося. Байрон дає мені покурити. Покурили "травички", "застирчали", давай читати. Я відчуваю: не те, Біблія й марафет** — не те, не може бути, щоб це сумішалось. Друг каже: наркотики — то не є гріх, у цим шкоди нікому не роблю, це моє особисте, я для свого тіла, це мені необхідно. Головне — ближньому не чинити зла. Так усе чудово пояснює... Я слухаю: дійсно. Цитати приводить з Писання... Відносно того, щоб виконувати написане — теж ніби все гаразд. Ось він каже: я переіменув спосіб життя — покаявся, значить. Дійсно, переіменувся хлопець багато в чому. Він, узагалі, був кишеньковим злодієм "за фахом". Ще до того, як я до колонії попав, ми з ним разом "полювали". У Ленінград їздили. Народ там небідний, всі при грошиках. Я ж не "спеціаліст". Байрон каже: "Нічого, те, що тобі треба робити, будь-який дурень зможе, а бабки матимеш grubі."

"Працював" же він мов ас. Дружина йому теж допомагала. Пристойна на вигляд, красива жінка. Нізачо б не повірив... Член партії...

Тепер Байрон каже: з цим зав'язав, це великий гріх, мерзота. Кожен мусить сам собі на хліб заробляти чесною пра-

* Чек — порція наркотики (жарг.) ** Наркотики (жарг.)

цею. Я от, каже, мак вирощую. Робота нелегка, але що поробиш. Мак продаю потім. Все чесно. А куди його там вживають — хай хоч з хлібом їдять, то мене не обходить. То особиста справа кожного. Я слухаю — все ж вірно. Думаю: так це ж і я так можу. У мене великий город у селі. Вирощуй, продавай. І Бог не засудить. Давай діяти. Роблю, а в самого думка нема-нема, та й гульк: ти ж усе це давно пройшов, все це вже було у тебе, ти все це робив. І знову?

Якось сидимо у Байрона на квартирі: я, один приятель і дружина господаря — нова. Вона на той час лікарем працювала в лікарні. Це спочатку. Потім її потурили. Рецептів навипише тому, тому — все своїм друзкам, самі наркотичні засоби. Штампика має — що ще треба? Спершу сходило з рук — батько її значну партійну посаду обіймав, потім його зняли, і дочка теж злетіла.

Сидимо, значить, як завжди. Раптом хтось у двері стукає. Товариш виглянув через прозурку — міліція. Ми прикинули як миші. Не відчиняємо, ніби вдома нікого нема. Треба було вже сидіти до вечора, а ми з годину посиділи, давай вилазити. Приятель вниз пішов, я — нагору. Обережність проявляю. Все тихо нібито. Рушив уже донизу, раптом бачу: приятель підіймається разом з ментом. Ну, і мене підмели.

У відділку як звичайно: хто, звідки, чим займаєшся... Звільнили, кажу, ось, роботу, шукаю, тільки-но паспорт отримав. Вони: а де паспорт? Та ось. Ага, то давай його сюди. Паспорт забрали. Почалась "волинка". Шиють мені і се, і те... Ця пані, Байронова жінка, на обліку стояла, так що відомості вони деякі мали. "Хочеш, — кажуть, — назад до колонії?" — "Ні, — кажу, — не хочу". — "Тоді мусиш нам трошки де в чому допомогти. Ти, як людина обізнана". Бачу, діватися нікуди, треба давати згоду. Знову я за своїм правилом: як-небудь викручусь. "Іди, — кажуть, — за тим-то і тим-то, приглянь і нам даси знати". Відпустили, а пас-

порт не віддають, хай, мовляв, у нас ще трохи побуде.

Я до Байрона. Жіночка його вдома. Розказав їй. "Ось так, — кажу, — продався у стукачі. Що робити?" Вона нічого, сприйняла нормально. Давай ми разом прикидати, кого можна "здати". Набрали кілька осіб, таких, що не потрібні, на кого вона зло мала, чи що. Я пішов, подзвонив до відділку. "О, молодець, — кажуть, — старайся, продовжуй у тому ж дусі". А паспорт не віддають.

Думаю, що робити? А голос мені знову: колесо, Льоха, колесо, невже ти не бачиш? Колесо...

Тоді у мене і почалося... Іду вулицею — люди оглядаються. Думаю: чого це вони? Перехожі в обличчя мені заглядають: а-а-а... зрозуміло... У черзі стою за хлібом, а дядько так проходить повз мене, штовхає плечем і кидає пошепки: "Уб'ють заразу..." По телевізору передача, чи по радіо, обов'язково хоч одна фраза буде для мене: а-а-а... це ти, голубе сизокрилий, бачимо, бачимо, догрався. Треба було мені за чимось до Байрона, він тоді на базарі працював у майстерні. Таксі зловив — дівчина якась за хвилю раніше сіла. Дверцята відчиняю, а вони обоє на мене дивляться так пильно — все, значить, їм про мене відомо, перезирнулись як старі знайомі... Сижу — ні живий, ні мертвий. Не пам'ятаю, як до базару дісталися, кажу до шофера: "Тут зупиніть". А він так багатозначно посміхається: "Та чого там... Своїх людей ми до самого місця доставляємо". І везе мене прямо до майстерні.

Так я дійшов до того, що не знав куди подітися. Тут нагодилася одна справа: зібралися знайомі хлопці на заробітки, у Луганську область корівники будувати. Ну, і я з хлопцями.

Ніби легше стало. Приїхав туди, там городи у всіх величезні, земля родюча і в кожного мак на городі. Ось, думаю собі, ти і втік.

Як ніч, так я по городах нишпорю. До осені у мене вже цілий лантух того збіжжя. Везу додому, а в самого коліна тремтять. Здається, всі бачать, всі зна-

ють, що у мене в багажі. Тепер я вже розумію: то Дух мене викривав. Та й тоді здогадувався, тільки думки ці намагався відігнати подалі. Іду... А номер поїзда — шістсот шістдесят шість... Три шістки...

Цілий рік так мучився. То кидав, то знову... Байрон втішас: "Все це самоїдство, ні про що не думай, все в тебе гаразд, Бога проси про допомогу. Він не кине. Ось як мені допомагає: і грошки у мене не виводяться, і менти мене не беруть". Я слухаю, погоджуюсь. А воно чим далі, тим більше...

Куди не тікаю, весь час "швидка допомога" за мною. Де б я не оглянувся, а "швидка" вже тут. Від тещи йшов, тільки на перехрестя, — "швидка" неквапливо так, поволі, перед самим моїм носом... У тролейбус сів, на автовокзал їхати, додому в село, людей небагато в салоні, чую, за спиною у мене дві жінки поміж собою: "Грамотний... да... Багато знає?" — "Аякже! Ще й наркоман до того ж!" — "Ну нічого, скоро йому кришка..." На вокзалі здоровий такий чоловіча перепиняє мене прямо у дверях, дивиться на мене і так ребром долоні себе по шиї. По горлянци, як ото ріжуть...

Тут я зрозумів, що це кінець... Думаю, краще вже я сам себе, ніж жтонебудь інший. Все. Відчуваю: я тепер собі не господар, нічого не в силі з собою вдіяти, якась сила наді мною, я вже повністю під її владою. Мов робот. Він чийсь команди виконує — без страху, без почуття — машина, одне слово. Тепер тільки команди йдуть, я їх сліпо здійснюю, без страху, без жалю до себе.

Поблизу вокзалу жила моя колишня дружина із своїм новим чоловіком. Він куркуль такий, все мовчки, все щось мудрує — собі на умі, як то кажуть. У нього двоє своїх дітей, та ще моя дочка... Але нічого, зустрічатися мені з дитиною не забороняв. Прибігаю — Рая вдома, більше нікого. Години чотири було. Чоловік її на роботі, діти у школі на другій зміні. Що? Чому? Нічого не пояснюю. Пхаю їй гроші, що в кишенях були, папери якісь там віддаю: на, візьми, хай у тебе будуть, я зараз прийду.

Ніби спішу страшенно. Все віддав. Іди, кажу, Раю, додому, я зараз, мені тут у справах треба збігати в одне місце. Рая в хату — я за хлівець. Там у них курники якісь, піддашки, нутрій хазяї розводили на продаж, клітки, вода, купа гною, відра порожні... Я у куток зайшов, розібрав місце на землі, сів межі тими відрами, заголив рукав на светрі,

Порада, втіха, підтримка

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

Бог не відкриває нам дороги передчасно. Він не обіцяє допомоги, коли в ній нема необхідності. Він не прибирає перешкод з нашого шляху, поки ми не опинимось перед ними. Однак, коли ми знаходимося на межі біди, Бог простягає Нам руку допомоги.

Багато хто, забуваючи про це, перебуває в стані постійного неспокою й хвилювання, передбачаючи труднощі в майбутньому. Він чекає, щоб Бог відкрив йому ясну й цілковито визначену дорогу на сотні й сотні верстов наперед, тоді як Він обіцяв робити це крок за кроком, коли це буде потрібно. Ви повинні ступити у води, в їх бурхливі потоки, щоб одержати право на здійснення цієї обітници.

Багато літніх людей бояться смерті й журяться, що нема в них "благодаті", аби зустріти смерть спокійно. Звичайно ж, коли люди знаходяться у доброму здоров'ї серед житейської суєти, вони не мають цієї благодаті, й смертна година видається їм дуже далекою і мало ймовірною. Для чого їм ця благодать при таких умовах?

Тут скорше потрібно благословення, аби виконувати свої численні обов'язки. Благодать прийде на смертному одрі, коли настане час переходити у вічність. "Він пошле тобі поміч із святині, і з Сіону тебе підіпре!" (Пс. 20:3).

дістав з гаманця лезо — новеньке, імпортне, у мене завжди при собі було, для підрізання макових голівок... Кров не відразу пішла. Секунди такі довгі. Бачу, сухожилля сині... Думки мелькають: мов дроти... Це ж хтось створив, як прилад якийсь. Це ж усе створено, не мною, тіло тільки прихисток, дано, щоб я користувався... НИМ дано... Кров так поволі біжить, я боюсь, щоб хто не заявився. Споквола так вибігає з мене. Думаю: треба прискорити. Рукав підняв повище, на згині вени товщі... Тут уже кров ударила фонтаном. Біжить, біжить, залила мене всього, гусне мов холодець, я згрібаю його вниз, у відро, у гній... Все сиджу — і нічого мені. Що ж це таке, собі думаю. Чому нічого зо мною не відбувається? І тут нарешті чую — насувається. Підпливає знизу, мов хмара чорна. Тьма. Я у тьмі. І страх. Неймовірний, нелюдський страх. Це ж я вже через якусь мить буду там і ніколи вже не буде вороття. Тоді я став на коліна і почав молитися. Я не просив, щоб Господь простив мені мої гріхи, я думав, що такі гріхи Бог не може простити, такий я був грішник. Я просив, щоб Господь прийняв мою душу. Шоб Він її прийняв, а не хтось інший.

У першу ж неділю, тільки-но випивався з лікарні, прийшов у зібрання. Першим прийшов, сів біля самих дверей, на самому крайньому стільці. Сиджу, очей не підводжу. Зібрання йде, щось там проповідник каже, хор співає — я не чую. Вже година минула — все сиджу. Односельці мої на мене поглядають — а я ж не знаю, що робити! Ніколи ж не каявся! І все ті двері мене ваблять до себе. Вже вирішив: сьогодні не буду, побачу, як люди каються, тоді й собі. Потім думаю: ні, один раз даси слабину, і все. Вирвав аркушик із записника, написав записку — всього три слова: "Хочу покаятись. Леонід". І відправив записку на кафедру. Бачу, як вона йде по руках. Серце: бух! бух! бух! От-от лусне. Двері близько, весь час ці двері кличуть. Дивлюсь, пресвітер розгорнув, прочитав, сховав папірця до

кишені. Я голову у долоні встромив — ну все, пропав...

Ніби крізь сон чую, викликають: де той чоловік, Леонід, що хоче покаятись? Хай він вийде сюди, ми на нього глянемо. Мене! Я виходжу. Поставили злочинця перед лицем народу. Тиша — аж у вухах дзвенить.

На другий день після покаяння я поїхав до одного "корешка" в Алушту. Хотілось похвалитися, звичайно... Ну, все таке... Приїжджаю. Він там щось метушиться, як завжди з цими справами, у нашого брата в житті нічого більш важливого нема. І як звичайно, пригощає: не хочеш забити косячка? Я мовчу. Тоді він іде в іншу кімнату і виносить... Цілий оберемок висипає на стіл... І таке, що я зроду не бачив. Ампули там, таблетки, пакетики різні, все з наклейками, все імпордне — фірма! "Ну як?" — дивиться на мене. Раніше б я від таких гостинців був би на сьомому небі. А тут дивлюся на це багатство і — нічого. Ніякого бажання. Навіть найменшого. Ніби ніколи нічого подібного навіть не куштував, поняття не маю, що воно таке і з чим його їдять. І тут я зрозумів, у чому сила Господа. "Ні, — кажу, — Сашко, це тепер не для мене. Сховай. А ще краще — викинь". Він на мене дивиться, мов на божевільного. Розказав йому, що зі мною сталося. Приятель слухає та посміхається: давай, давай, чули ми вже такі казки, побачимо, мовляв, чи надовго тебе вистачить.

Я і сам спершу потерпав: чи ж надовго? Випробування були — я їх витримав. І тепер упевнений: вистачить на все життя. Прийняв водне хрещення, влаштувався на роботу. Зарплата непогана. Багато друзів маю, з віруючих, звичайно. Оженився. Дружина про мене все знає, я нічого не приховував, але зрозуміла як належить. Теж, звичайно, віруюча. Нещодавно дочку мені подарувала. Слава Господеві! Почалося нове життя. Зовсім нове, про таке я ніколи й не мріяв.

Літературний запис Віктора Котовського.

Щастя Фіалки

(притча)

"Бо навчився я бути задоволеним із того, що маю." (Фил. 4:11)

Апостол Павло писав ці слова у в'язниці, що звичайно ж не мала ані найпростіших вигод.

Існує оповідка про царя, який одного чудового ранку відвідав свій сад і побачив, що в ньому все змарніло й гине. "В чому справа?" — запитав володар у дуба, який ріс поблизу воріт. Дуб відповів, що він страждає, обтяжений життєвими клопотами, й бажає собі смерті, тому що не є такої високий та гарний, як Сосна. Сосна, у свою чергу, журилась та сохла, тому що не здатна була родити соковиті грона, як Виноградна лоза. Лоза бажала вмерти тому, що не мала такої стрункої постави, як Персикове дерево. Щось подібне переживала кожна рослина в саду.

Кінець-кінцем цар натрапив на Фіалочку, листячко якої було як завжди бадьоро піднесене й свіже.

"Ах, Фіалочко! — вигукнув повелитель. — Я щасливий, що серед такого смутку знайшов хоч одну мужню й веселу квіточку. Мабуть, ти нічим не журишся?" — "Так, — відповіла Фіалочка, — бо значення моє у цьому саду аж надто маленьке. Вам необхідні Дуб, Сосна, Персик, чи Бузок, але я знаю, що й Фіалочка Вам потрібна. То ж я й вирішила всіх сил докласти до того, аби бути найкращою з них."

Той, хто без усяких пересторог та умов цілковито віддається Богові, той є задоволений при будь-яких умовах життя й прагне лише одного: виконати Божу волю й служити Йому так, як це Йому до вподоби. Він відрікається від власних високих прагнень і в бідності із вдячністю приймає своє призначення. Він впевнений, що за всі свої страждання й нестатки отримає свого часу сторицею.

НАЙКРАЩЕ ІМ'Я

Багато імен появилось на світі

За час існування життя на землі,

Вони возвеличені, славою вкриті,

За різні Заслуги — великі й малі.

Багато імен вже історія стерла,

Найбільшим старанням людським

в перекір,

І слава гучна їх давно вже завмерла

Руїни та попіл лишилися з тих пір.

Та Ймення Ісуса повік не зітреться,

Воно вкарбувалося в людські серця,

І вище імен всіх на світі здійметься

У царстві новому без меж і кінця.

Це Ймення Ісуса нам любе до болю,

Немає подібного в світі ніде,

Воно нам дорогу вказало до волі,

Воно нас до Вічності всіх приведе.

Хай ми тут, мов листя,

що в осінь опало,

І вітер, як сміття його понесе,

Не падайте духом — лишилося мало,

Сторицею Бог вам заплатить за все.

Хай славиться Ймення Христове віками,

Воно найдорожче у морі імен,

Підіймемось вище серцями й думками,

Над тлінними гаслами різних знамен.

ТЕПЛО ВІЧНИХ СНІГІВ

Українські діти на відпочинку в Норвегії.

ШЕВЧУК ВІКТОР АНДРІЙОВИЧ,
керівник групи.

Ми прибули до Норвегії на запрошення Союзу п'ятидесятників цієї країни згідно з державною програмою допомоги дітям, що постраждали від чорнобильської катастрофи. Наша група включала сто тридцять вісім дітей, крім них, ще семеро керівників. Тридцять дітей — із християнських сімей. Кошти виділили Аерофлот та Подільська райрада міста Києва.

Переліт до Норвегії відбувся без будь-яких ускладнень. Ми розмістили дітей у трьох областях цієї країни. Частина лишилася в Осло, невелика група відїхала на північ, а решта — близько сорока осіб, рушила на південь, у Телемарк.

Неприємностей, загалом, не було, не дійшло жодної скарги, а якщо там десь щось і виникло, якісь дрібниці, бо діти є діти, то все покритлося безмежною любов'ю гостинних норвежців. Треба сказати, люди там настільки терплячі, що наші діти навряд чи спроможні були вигадати щось таке, що змогло б вивести господарів із рівноваги. На всі мої спроби з'ясувати, як поведуть себе наші школярі у гостях, господарі відповідали незмінним: "Все о'кей!"

Вражень надзвичайно багато. Практична відсутність атеїзму в країні на протязі багатьох століть спричинилася до того, що Господь щедро благословив цих добрих і працелюбних людей. Інакше як дивом не назвеш те, що при такому колосальному дефіциті придатної для ведення сільського господарства землі, при бідності земних надр та відсутності необхідної кількості енергетичних ресурсів, суспільство досягло надзвичайно високого рівня добробуту.

Що відразу впадає у вічі? Надзвичайна охайність людей і чистота, куди б не ступила ваша нога. Кожна сім'я живе у власному котеджі, двір доглянутий, земля засіяна травою — ніхто не вирощує біля садиби картоплю. Ніде не побачиш парканів. Ніде в

гаражах ні на першому поверсі, ні на другому не вдалося помітити замків у нашому розумінні. Двері гаража цілий день відчинені, на верстаті — інструмент, запчастини та безліч всякої всячини, яку нам і уявити важко. Ніде немає ґрат. Але найбільше, що вражає, це психологія норвежців. Люди чинять добро не тому, що вони так виховані, а тому, що вони того щиро бажають. Чесність, безкорисливість, справжня християнська любов. Ця любов виявляє себе не тільки у словах, як у нас у переважній більшості випадків, норвежці про це не говорять, вони роблять та й годі. Незмінна доброзичливість повсюди. Хто б вам не зустрівся, він неодмінно прагне зробити для вас щось приємне.

Наведу один лише приклад. Коли ми вже відлітали додому, в аеропорт прийшли господарі однієї з наших дівчаток і кажуть: "Ми дізналися нещодавно, що в дитини помер тато. Ви знаєте, ми напакували їй сто тридцять кілограмів різних речей, то чи не можна, щоб ви те все взяли до літака." Ми тільки розвели руками. Вони тоді привезли шість величезних сумок, і ми вже там приклали всю свою дипломатичну майстерність, аби залагодити справу з пілотами.

Норвежці — народ дуже організований та дисциплінований. Вони ніколи не запізнюються, але й ніколи не поспішають. На все мають досить часу, все встигають. Працюють неквапливо, але рухів зайвих не роблять.

Земля норвезька дуже красива, доглянута, оповита людською ласкою, ніде не видно грубого втручання розумних істот в її спокійне, вдоволене існування.

Всі ми дуже вдячні цим людям, цій країні, її урядові та Союзові п'ятидесятників за їх незрівняну гостинність, безкорисливість і любов.

КУЧЕР ПЕТЯ,
учень шостого класу
Луцької СШ 11

Ми жили з одним хлопчиком у норвезькій сім'ї у місті Бо. Господаря звали Ганс, господиню — Гретте. Пані Гретте працює вчителькою у школі, пан Ганс — інженером-будівель

ником. Сім'я має також велику ділянку землі, де вирощує пшеницю на продаж. Усі вони віруючі. Ми разом ходили в Дім молитви. Там нам подарували півтори тисячі крон, щоб ми могли купувати, що захочемо. Господарі теж давали гроші, але в магазинах нам часто дарували різні речі зовсім безкоштовно, коли дізнавалися, що ми з України, із зони Чорнобиля.

Вражень різних дуже багато, але найбільше мені запам'яталося, як ми ходили до церкви. Церкви в них дуже красиві, проповідують чоловіки й жінки, співають гарних пісень. Також дуже сподобалося, коли катилися на кораблі під час екскурсії, плавали по затоці. Там скрізь гори й глибокі каньйони. Вода чиста, прозора на багато метрів углиб.

Норвежці дуже привітні. У магазинах все є, можна купити що завгодно, якщо маєш гроші, хоча речі коштують дорого. Кожний користується власним автомобілем, щоб хто без машини був, то я такого не бачив.

Коли ми від'їжджали, то всі плакали, і ми теж.

Взагалі, у Норвегії не було нічого такого, що б мені не сподобалось. Я хотів би сказати українським дітям: якщо буде у когось можливість поїхати до Норвегії, то їдьте. І нехай вивчають англійську мову. Я раніше не хотів вчити її, думав, для чого вона потрібна, а тепер зрозумів, як це важливо. Нехай також вчать себе хорошо поводити, стараються не говорити поганих слів, бо там є такі норвежці, що по губах розуміють, коли що погане скажеш навіть не їхньою мовою. Треба там також бути доброзичливим, товариським, не триматися надто сором'язливо, не сидіти мовчки. І треба знати мови, бо норвезькі хлопчики й дівчатка вивчають у школі, крім своєї, ще три іноземних мови і ніхто не просить, щоб його звільнили.

НІКІТІНА ЮЛЯ,
учениця шостого класу
Київської СШ 32.

Більше всього у Норвегії мені сподобались люди. Вони всі такі добрі, привітні, такі лагідні. Пан Бйорн та пані Ельса повністю замінили мені моїх тата й маму на ці три

тижні. Все для нас там було дуже цікаве. Кожного дня відбувалися якісь нові події. Норвезькі "тато" й "мама" багато возили нас по своїй країні, розповідали про різні культурні та історичні пам'ятники. Я помітила, що норвежці дуже люблять свою батьківщину, шанують і добре знають свою історію та культуру. Їздили також на різні святкові зустрічі, за місто. Часто відвідували магазини, звідки ніколи не поверталися з порожніми руками. Щонеділі ходили до церкви.

Ми швидко подружилися з дітьми наших господарів. Дітей у сім'ї четверо. Коли ми від'їжджали, то всі плакали, не хотіли розлучатися.

Чим відрізняються норвезькі діти від наших? Їхні діти більш привітні, спокійні, добрі. Можна сказати, що вони навіть більш розвинені. Поводять себе дуже чемно. Деяко інші в них і захоплення. Рок-музику, наприклад, вони слухають рідко, віддають перевагу спокійній, часто класичній музиці. Фільми теж люблять такі, де немає стрілянини, вбивства, де багато веселого й смішного. І це не тільки у сім'ях віруючих. Норвезькі хлопчики й дівчатка мають багато різних ігор, що допомагають розумовому розвитку й присвячують цим іграм більшу частину вільного часу. Я помітила також, що їхні діти виховуються у спокійній доброзичливій обстановці.

Я гадаю, що ми багато дечому могли б навчитися від них, якби частіше зустрічалися. Особисто для себе я вирішила, що треба бути більш врівноваженою, вихованою, треба більше знати, особливо про свій народ та свою Батьківщину.

Дякую Богові, а також усім, хто займався організацією нашої поїздки, за ці чудові канікули.

РИЖУК ВОЛОДА,
учень другого класу Ки-
ївської СШ 84.

Коли ми прилеті-
ли до Норвегії, то
мені спочатку не
сподобалось, бо все
було незнайоме, чу-
же, а тато й мама
лишилися вдома без
мене, але потім за-
спокоївся й вирі-

шив, що можна трохи пожити у цій країні. Мене посадили у красиве авто й повезли туди, де мешкали мої норвезькі "тато" й "мама".

Господар дому — пастор, старший над кількома місцевими церквами. У їхній сім'ї п'ятеро дітей, так само, як і в моїй, наймолодший син був за віком такий самий, як і я, то вже стало веселіше. Нас пригощали різними смачними стравами, возили за місто, де ми купалися, бавилися з дітьми. Всі норвежці дуже піклувалися за нас. Коли в мене заболів зуб, то мене повели до лікарні. Лікар уважно оглянув мої зуби й сказав, що крім пломб, треба ще робити невелику операцію, щось там підрізати й виправляти, бо два зуби ростуть не так, як слід. Я погодився, хоч трохи було страшнувато. Мені сказали, що боліти не буде, бо їхні лікарі вміють так усе робити, що хворому не болить. Ще сказали, що операція дорого коштує. Тоді господар, наш "тато", домовився зі своїми друзями, й вони знайшли потрібну кількість грошей.

Більше всього запам'яталося, як ми каталися на яхті. Мені дозволили посидіти за кермом. Це було під час нашої поїздки за місто. Ще ми там жарили на вогні сосиски, ловили крабів, співали норвезьких пісень.

Майже щодня, куди б не їхали, обов'язково заїжджали до якого-небудь магазину. Яких тільки там не було іграшок! Я привіз багато й додому, всім своїм братам і сестричкам: і ляльки, й машини, й різні ігри...

Я так звик у Норвегії, що не хотів навіть повертатися. У нас, у Києві, все не таке, як там, у них. І морозиво не таке смачне, й немає таких цікавих розваг. Тато з мамою мене вмовляли, щоб я не плакав, то я тепер вже потроху звикаю жити вдома, але все одно часто згадую Норвегію й дуже скучаю.

РУМЯНЦЕВА
НАТАЛЯ,
учениця сьомого класу
Київської СШ 185.

Ми з однією дів-
чинкою жили у сім'ї
віруючих у місті Біо.
Коли їхали туди, то
я була вражена кра-
сою тамтешньої
природи. Дуже кра-
сиві звивисті дороги

між горами, гори зелені — дуже гарно, ба-
гато тунелів. Вразило незвичайне сполучен-
ня соснових дерев та мальовничих скель.

Я дуже рада, що нам було надано таку
можливість побувати в цій далекій і пре-
красній країні. Нас у мами п'ятеро дітей,
але жоден не був за кордоном, а мені ось
так поталанило, і я вдячна Господеві за
такий чудовий подарунок. Вперше в житті
летіла на літаку, з захопленням дивилась на
іншу країну, на інший народ. Люди там
красиві: біляві, кругленькі, блакитноокі. Гос-
подарі наші теж були дуже гостинні. Гос-
подиня здавалася мені найкращою з усіх
жінок. До того ж вона добре володіла ан-
глійською мовою, й нам легше було спілку-
ватися. Працює вона у лікарні, а чоловік її
— водієм на міжміському автобусі.

Будинок у господарів великий, має два-
надцять жилих кімнат. Нам з подругою ви-
ділили окрему кімнату. Я ніколи в житті не
бачила таких пухких постелей, таких м'яких
і легких ковдр. У помешканні все теж було
красиве і незвичайне для нас, стіни оббиті
природним деревом і вкриті лаком. На кухні
багато різної сучасної техніки. Ми пробували
користуватися — пекли булочки з ізімом
із тіста, що замісила господиня.

Гralися в різні ігри, бавили мало, до-
помагали збирати на стіл. Каталися на ве-
лосипедах, стрибали через скакалку — як
удома, обливалися водою. Тата їхнього об-
лили, але він нічого, не образився. Часто
їздили у гості до друзів та знайомих "тата"
й "мами".

Більшу частину вільного часу проводили
в чудовому міському парку. Там працювала
старша дочка наших господарів, продавала
морозиво, то ми їли його щодня.

Люди там життєрадісні, привітні. Живуть
заможнo, але не скупі — не було такого
дня, щоб нам десь чогось не дарували.

Спасибі, Норвегіє, вітання тобі гаряче.

**НЕДАШКІВСЬКИЙ
АНДРІЙ,**

*учень шостого класу
Київської СШ 16.*

Я хотів би побажати усім дітям України, щоб кожному трапилася така нагода поїхати за кордон, познайомитися з новими людьми, побачити, як жи-

вуть люди в інших країнах, пожити в таких християнських сім'ях, у яких жили ми.

Жити в сім'ї віруючих було дуже добре, тому що там ніколи не сваряться, дорослі й діти дуже лагідні й працелюбні. Господарі піклувалися за нас так само, як за власних дітей, а може ще й більше. У сім'ї ніхто не п'є й не курить, не вживає лайливих слів. Усі моляться кілька разів на день. Я теж вивчив коротеньку норвезьку молитву й співав її разом з усіма, а також разом з усіма ходив до церкви.

Неприємностей за весь час ми не мали ніяких. Правда, я трохи був незадоволений, коли дізнався, що господиня не схвалює моє захоплення рок-музикою, довелося мені терпіти. Взагалі-то я не дуже ображався, тому що розумію: у кожного можуть бути свої смаки, до того ж у домі мала дитина.

Однією з найцікавіших подій для мене був візит до місцевого банку. Зібралися всі наші діти з того району. Нас зустрів сам директор, показав свою установу, всі приміщення, комп'ютери, показав, як працюють службовці. Потім нас почастивали дуже смачним пирогом з яблуками та пепсі-колою. Кожна сім'я норвежців, що нас приймали, подарувала кожному хлопчикові та дівчинці з України по п'ятсот крон. На ці гроші я придбав собі годинника та калькулятор.

Часом ми відвідували місцевий парк, де була безліч різних цікавих атракціонів. Особливо мені сподобались гонки на автомобілях, вони хоч і невеликі, але зовсім як справжні, а також сподобався басейн, де ми купалися й спускалися з гірки.

Запам'ятався також випадок, коли ми прийшли до великого місцевого магазину, де нам подарували багато різних речей — я одягнувся у все нове.

Хотів би подякувати всім, хто займався організацією нашої подорожі, а також нашим норвезьким друзям.

**ПАВЛЕНКО
ЛАРИСА,**

*учениця шостого класу
Київської СШ 158.*

Про норвежців у мене склалося таке враження, що вони всі віруючі, всі стараються жити так, як вчить нас Ісус Христос. Вірять по-різному, але майже не-

має таких, хто не ходив би до церкви. Люди там дуже чесні, дуже люблять своїх дітей. Дорослі ніколи не б'ють малих, не сварять, не кричать на них, виховують тільки ласкою, пояснюють, коли малі щось роблять не так. Діти теж дуже виховані. Наші діти в школі заражені всі різними поганими звичками: курять, б'ються між собою, вживають брутальні слова, а там нічого такого нема. Там, якщо й трапиться, що хтось скаже якийсь погане слово, то його відразу ж виводять з гурту й провадять з ним бесіду. Діти їхні нічого не крадуть, не обманюють один одного.

Норвежці люблять свою батьківщину, поважають і добре знають свою історію. Мені запам'яталося, як ми з нашими норвезькими "батьками" відвідали старовинний монастир, якому майже тисяча років. Там, крім того, ще йде служба Божа, живуть старі люди.

Запам'яталося також, як ми з "мамою" були в неї на роботі. Вона працює у шпиталі. Ми ходили по палатах, зустрічалися з медичним персоналом. Все там було не схоже на те, що ми бачили вдома. Палати маленькі, на одну-дві особи, пофарбовано все в веселі, життєрадісні кольори, в кожній палаті — кольоровий телевизор, скрізь дуже чисто й затишно.

У Норвегії дуже люблять їздити в гості, а також приймати гостей у себе вдома. Ми теж там часто навідували наших українських дітей у їх сім'ях, було цікаво й весело, для нас готували різні смачні страви.

Ця подорож до Норвегії, мабуть, запам'ятається мені на все життя. Шкода, що ми так мало можемо спілкуватися з мешканцями інших країн, особливо з такими добрими й гостинними, як наші нові норвезькі друзі.

І ПОЛУМ'Я НЕ СПАЛИТЬ ЙОГО

Любий читачу! Відкриваючи рубрику "Хрещення вогнем", ми вирішили надати кілька сторінок нашого журналу братам та сестрам старшого віку — тим, хто пройшов через страшні випробування минулих десятиліть, хто прославив Ісуса в таких умовах, у яких прославляли його хіба що перші християни за часів римського імператора Нерона. Ми впевнені, що по-справжньому духовна людина, якою без сумніву є наш читач, не буде шукати в цих спогадах мирського, не кине на автора й тіні підозри в бажанні завоювати якусь популярність, чи зробити своє ім'я відомим, бо не заради земних благ діти Божі трималися Ісуса і йшли за свою віру на каторгу та в концтабори. Вони знали, що Господь не обіцяв Своїм дітям, як і Сам його не мав, безмарного існування, звелівши кожному: "Іди вслід за мною, узнявши хрест" (Мр.10:21), і повів кожного своїм особистим шляхом не в безчестя, а "до вічної слави Своєї" (1 Пет.5:10). Наш читач зрозуміє, що мета тих випробувань була одна: дістати для нас "у безмірнім багатстві славу вічної ваги, коли ми не дивимось на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!" (2 Кор. 4:17,18).

Знайомство з тим, як діяв Господь у різні часи, в різних умовах та обставинах, допоможе нам шукати прекрасні риси лиця Його, користуючись не тільки власним досвідом спілкування з Ним, а й досвідом багатьох подвижників Віри Христової.

Ми звертаємось до наших старших братів та сестер: надсилайте нам свої записи, сповіщайте про тих, хто не має можливості занотувати спогади, але має про що розказати. Хай Господь благословить вас на цю добру справу!

Розпочинаємо публікації, подаючи уривок з майбутньої книги брата Павла Григорука.

Так, у часи нашої молодості було дуже важко людям жити. Особливо тим, хто служив Богу Живому. Згодом стало дещо легше, тепер ніби зовсім попустило, але чи надовго ослабли ті залізні пута? Хто хоче донести свого хреста до кінця й повторити у славу шлях Господа нашого Ісуса Христа, той мусить бути готовий до всього.

Я хочу трохи розповісти про своє дитинство й про те, в яких умовах зберігалася свята наша віра, міцніючи й зростаючи на протязі прожитих шести десятиліть. Виріс я у великій сім'ї з моїми братами та сестрами, у сім'ї віруючих. Батько був на вигнанні, мати лишилася з нами сама, часто в нестатках — інколи не було чого ні взути, ні одягнути, ні чого поїсти, не було чим протопити в хаті у холодну пору. Але попри все те ми бачили гарячу віру нашої мами й та віра не раз рятувала всіх нас від смерті.

О, що то є материнська любов, та ще любов матері-християнки!

Підростали ми в дуже складні часи двадцятих-тридцятих років. Колективізація... Безперестанне вишукування владою ворогів серед розтопаного й понівеченого селянства. Як я вже згадував, батько мій пішов у підпілля, переховувався вісім років, тому що він не став колгоспником, до колгоспів же заганяли під дулами гвинтівок, він був проповідником серед народу, і було скрізь розставлено пастки, аби впіймати його й віддати на вічну каторгу, куди потрапило чимало дітей Божих. Але Господь беріг. Можливо, тому що мій батько жив не для себе, не для своєї родини. Працюючи у віддалених селах, все зароблене віддавав сиротам, дітям тих сестер і братів, які попали під репресії та акції у ті страшні сталінські часи.

Як же сталося, що мій батько змушений був кинути рідну домівку, малих дітей і піти світ за очі? Коли радянська

влада на Україні набрала сили, коли розпочалась колективізація, то всі вже розуміли, яка доля чекає тих, хто не підтримав цю політику. Розуміли й віруючі, що їм готує влада, бо “вождь” не приховував свого ставлення до Церкви, до Христа.

Пам’ятаю розповідь тата.

Якось він разом з одним братом, Махтеєм Багачуком, відвідав зібрання у селі Некрасове. Більша частина пішла по домівках після служіння, а дехто лишився, бо хотіли помолитися ще. Молилися Господеві й Він наповнив їх Духом Святим. І через мого тата пішло пророцтво про наших братів. Запам’яталося, що було сказано Яблонським, їх було четверо братів, всі четверо слухали, що казав Господь. До брата Яблонського Янка було слово: “Сину мій! Оплач це місце, оплач народ цей, оплач жінку свою й дітей своїх, бо ти скоро підеш звідси й ніколи більше їх не побачиш”. І Янко тоді сповнився слізьми, стоячи на колінах своїх. Всі обнялися й заплакали. Батько розказував: “Коли ми підвелися, то побачили, що з наших сліз ціла калюжка зробилася біля порогу на долівці.” Ще посиділи, потужили, погомоніли, потім привіталися по-християнськи й розійшлися.

Тато мій пішов ночувати до Яблонського Войцеха разом з Махтеєм Багачуком з Янева. Повечеряли, лягли спати. Все було ніби спокійно, але о другій годині ночі хтось постукав у вікно. Сестра Юстина підвелася, глянула в шибку, каже: “Брати, НКВД надворі”. Що робити? Всі добре знали, що то за організація така звіряча. Юстина каже: “Ви скоренько збирайтеся, а я буду метушитися біля запорів у снігах.” Вхопила макогона й давай бити по завертці на дверях — затягує час, доки брати сховаються в комірчину. І коли вони вже зайшли туди, зачинили двері, Юстина вернулася до хати, засвітила лампу, поставила на лежанці, щоб було видно, що Войцех лежить на ліжку. Ті знадвору гукають: “Чего там долго возятся так? Хазяїн есть, нет?” Вона каже: “Є, е...” Один звідти подивився у вікно: “Єсть, вон лежит”. Убігли: “Пачему не откри-

вала так долго?” — “Та от завертка ця... Скільки йому казала: зроби якусь клямку добру, а ця завертка як залипне, як замерзне, то вже тільки макогоном бий”. А зима була надворі. “Собірайся!” — кажуть до Войцеха. Войцех зібрався й повели його надвір. Коло воріт вже люди стоять, яких теж привели з інших домівок, бо всю ніч НКВД ходило по хатах.

Мій тато з Махтеєм у той момент, коли ці вже рушили від воріт, вийшли з комірчини й пішли на Юзинський ліс.

Пройшли той ліс, поля, вийшли на Барське шосе і йдуть тим шосе у напрямку Вінниці.

Вже починало сіріти. Йдуть собі, балакають. “От коли б якась машина, чи що, де вирвалася та нас підвезла до міста.” Ідуть та йдуть. І от світиться на шляху. Машина!

Вантажівка та доїжджає до них, брати кажуть один до другого: “Давай будемо спиняти, може підкине”; та й замахали руками.

Стала машина, вискакує з правого боку енкаведист у формі. “Что ви хотіли, мужичкі?” — “Та хтіли до Вінниці доїхати.” — “Пажалуйста! Садіться!” І повів їх до заднього борту. Машина була з фургоном, вкрита брезентом. Брати глянули в кузов, а там усі наші — повна машина, під конвоем! Глипнули один на другого, а енкаведист уже відкинув заднього борта, і один одного зрозуміли. Тоді вони — різко вправо, у степ. Відбігли й попадали в борозну. Енкаведист закричав: “Ей! Ей! Куда! Верніться!” Вистрілив кілька разів з револьвера, а конвойні, що сиділи у фургоні — з гвинтівок, постояли, постояли, та й поїхали.

Коли машина зникла з очей, брати підвелися й пішли на Вінницю, а там далі, й далі... Й додому мій тато вже не повернувся.

Нас, дітей, було восьмеро у сім’ї. І, пам’ятаю, одного разу я сидів на припічку, мама варила бараболю — залила тільки-но водою, поставила в піч, я сиджу, грію ноги і поглядаю у вікно. Дивлюся, хтось іде до нас. Коли придивився краще, то бачу — біда. Кажу: “Мамо, мамо, посіпаки ідуть!” А посіпаки — це кожний знав, — то грабіжники, збирачі

“налогов”. Мати вибігла надвір, подивилась, каже: “У дворі вже три підводи.” Вони загнали три підводи й вантажать, що у дворі є. Дерево, яке було, напиляні дрова, жлукти, голяк, лахміття — все позабирали. У хаті, що було, повигрібали, поскладали у мішки свої. Картоплю з печі дістали. Й поїхали.

Мати стала та й плаче. “Що я зварю дітям їсти! Нема навіть пшона в глечичку”. Довго вона тужила й побивалася — ото й усе, що могла.

Старші діти поприходили зі школи, поплакали разом з матою й полягали спати. Рано встали: “Мамо, дайте їсти... Мамо, дайте їсти...” І це жалібне “дайте їсти” вразило серце матері, й вона стала плакати. Обняла своїх школярів, пригорнула до себе. Стала дуже плакати перед Богом. А Петрик, старший був, домовився з Надійкою, сестрою своєю малою: давай не будем плакати, і хай усі перестануть. Щоб не плакала наша мама. І діти перестали плакати, просять: “Не плачте, мамо, не плачте.” Вгамували якось її. Кажуть: “Ми не будемо більше плакати і ви не плачте.”

Пішли голодні до школи, прийшли голодні увечері, як сьогодні пам’ятаю, Надя, Марійка, Петро... “Мамо, нема чого поїсти?” — “Нема, діти, я не варила, нема з чого.” До вечора погралися, поробили уроки й знову полягали голодні спати.

Боже, Боже... І рано пішли голодні до школи.

Через деякий час після того стоїть мати на порозі, дивиться убік нового сільсовета — його на нашому обійсті побудували, відібрали землю, бо батько не йшов до колгоспу. Таких звали “гіндуси”. Стоїть мати, а з другого боку поза тини йде сусіда із третьої хати, Томляк Іван, несе кошик бараболі. Доніс до воріт і з-за тину не виходить, щоб не помітили з сільсовета. Каже: “Ганю, я знаю, що тебе пограбовано й дітям ти не маєш дати чого їсти, то візьми цього кошика з бараболею, навари дітям у школу, хай поїдять.” Мати взяла кочережку, зачепила той кошик, притягла по землі, пересипала до себе картоплю.

Розтопила в хаті піч, поставила ту бараболу в казані варити.

Я сів, гріюся на припічку, та й знову у вікно дивлюся. Бачу — посіпаки. Кажу: “Мамо, посіпаки йдуть.” Мама подивилась, але вже було пізно — вони до хати входять.

Був серед них старший грабіжник, Нестерук Роман, говорив так у носа, гунявий був. “Дивіться, дивіться, хлопці, ще бараболя в неї є. Плохо ми шукали. Ану-ка, шукайте краще.” А вони-то добре шукали. Під грушею на городі були закопані буряки в діжечці, з яких борщ варили. Мама їх берегла на борщ, старший брат Василь закопав, пригорнув землею. Посіпаки прийшли, шпичками такими із дроту поштурхали й познаходили буряки. Відкопали діжечку й забрали. Дрова були, Василь наносив з лісу, забрали, білизну з мотузок поскидали. І впали зверху мої штани, що мені мама пошила, перші справжні чоловічі штани з доброго полотна. І я їх дуже любив... І коли вони впали на цю купу, я не витримав: “Мамо, мамо, мої штани, заберіть їх!” Але що мати могла зробити, як посіпака стоїть коло тієї купи? І так забрали ті мої дорогі штани, вони мені в пам’яті лишилися на все життя. І поїхали, і поїхали... Все.

Ми голодні, нема з чого варити. Мати звечора поплакала, діти полягали спати раніше, і вона впала на землю й стала благодати Бога: “Господи! Дай чогось дітям поїсти! Звাত্রі їм до школи, голодні, як же вони підуть?” І стала дуже побиватися гірко. А я на лежанці лежав і все чув, і теж плакав, але тільки щоб мама не почула. Помолвившись, вона лягла на піл із мати — таке ніби ліжко, вкрите товстим рядном із соломи, де вся сім’я спала. Вкритися не було чим, бо ковдри й рядна забрали, якимось ганчір’ям поприкривала дітей і лягла сама. Так лежала довго і я лежав, не ворухився, щоб нікого не збудити.

Але десь біля півночі, далеко вже було за північ, хтось постукав у вікно... Мама встала, підійшла до вікна, питає: “Хто там.” Глянула і сховалась. Потім ще раз. Бачить, що то не НКВД, бо то був такий час, що НКВД могло з’явитися. Посту-

кають, відчиниш, і все. Подивилась мати, що то якийсь чоловік, пішла в сіни, питає: "Хто там?" А звідти відповідають: "Ганю, не бійся. Це Свирид. Свирид Томляк." О Боже мій, Боже мій... Це Свирид... Вона питає: "Що ти хотів, Свириде?" Той каже: "Відчини..." Мати тихенько засув відсунула, відчинила двері. Свирид каже: "Ганю, ось я приніс двадцять вісім кіло борошна, візьми, то будеш дітям затірку варити." Мама каже: "Не візьму". — "А чого?" — "Бо так... Я не маю грошей і заплатити не можу". — "Не треба. Нема зараз грошей, то колись будуть, віддаси, а муку забери. — І кинув клумака в сіни. — Бери, я сказав! Бери. Будуть коли гроші, віддаси."

Так він узяв той мішок, кинув, мати подякувала, причинила тихенько двері, потягла у хату цей клумака з борошном... Притягла на те місце, де увечері плакала й молилась, впала на коліна й стала дякувати Богові, що почув її благання.

Він підійшов, той щасливий час до матері... О Боже, як вона дякувала!

Помолилася, потім знайшла якісь ганчірки, поприкривала ними вікна, каганець засвітила й поставила в куточку на лаві, щоб менше світла було у вікна. Затопила піч, наварила страви й лягла спочивати.

Дітей рано побудила, всі повставали, а вже на столі стоять миски з галушками. Підійшло одне, підійшло друге, питають: "Мамо, а що оце таке, де ви взяли?" — "Галушки." — "А де ж ви взяли такого гарного борошна?" Мама каже: "Ангел приніс..."

Ой, як вона сказала те "Ангел приніс", сестричка моя, Надійка, кинулась до мами: "Мамо, скажіть, який він?" — "Такий, такий, хороший." — "Такого борошна приніс доброго! Ой! А він ще принесе?" Мама каже: "Як будете молитись Богові та служити Йому, то принесе."

Діти поїли, пішли до школи. Повернулися. Мати насипала їм затірки, поїли, подякували Бога, стали молитися. Щоб Бог сохранив і нагодував. Всі поставали на коліна. Мати обійняла дітей і стала дякувати Бога разом з дітьми. "А тепер вже ми, дітки, не помremo, маємо борошно, а як не стане, то Ангел нам ще принесе." Діти всі почали питати: "Мамо, який же той Ангел, скажіть! А коли він ще прийде, що принесе?" Мама каже: "Як будете більше молитись і чесно жити, то він прийде, бо він любить таких."

Так це було... Великий Бог хранив дітей, хранив. У ті гіркі часи вирости ми всі, від голоду не загинув ніхто. А ті всі посіпаки повмирали лютою смертю.

м. Вінниця

"...Земля насичується плодами діл Твоїх" (Пс. 104:13)

ПРОБУДЖЕННЯ — ГРЯДЕ!

Нещодавно нашу столицю відвідав голова Союзу християн віри євангельської Аргентини брат Володимир Пуценіч. Гадаючи собі, що читачам було б цікаво дізнатися, як живуть наші одновірці в такій далекій екзотичній країні, кореспондент "Благовісника" зустрівся з братом Володимиром і задав йому низку питань. Ось що розповів гість.

КОР. Брате Володимире, розкажіть, будь ласка, як починався євангельський рух п'ятидесятників на Вашій батьківщині.

В.П. До Аргентини брати почали приїздити десь після 1925-го року. Доля розкидала їх по різних провінціях — уряд здійснював свій план розбудови держави. Часто емігранти отримували земельні ділянки у непрохідних джунглях, у посушливих та заболочених місцях за тисячу кілометрів від столиці. Умови існування були дуже важкі, але наші працьовиті брати та сестри спромоглися створити такі чудові колонії, що вони й понині процвітають.

Спочатку віруючі збиралися по домівках, потім, коли населення колоній значною мірою зросло, то почали будувати молитовні будинки. То, знаєте, такі примітивні споруди — аби сховатися від дощу та сонця, але то був уже великий прогрес.

Дехто, приїхавши до Аргентини, не відвідав ще жодного зібрання п'ятидесятників. У провінції Мендоса, наприклад, на той час створився невеликий гурт братів та сестер найрізноманітніших конфесій. І якось їм вдалося отримати з Європи кілька номерів журналу "Примиритель", що його видавав брат Шмідт. І там були чудові статті про хрещення Духом Святим, про плоди Духу. Брати почали читати, досліджувати Слово Боже й дійшли висновку, що це благословення є також благословенням і для них. І вони по домівках собі молилися, і Господь хрестив їх Духом Святим.

Ті, хто приїздив пізніше, вже мали достатнє знайомство з духовним служінням. Кількісне зростання нової церкви відбувалося так активно, що вже на початку тридцятих років постало питання про створення якогось об'єднання та його керівних структур.

КОР. В якому стані перебувала духовність?

В.П. Я так не можу докладно розповісти про ті часи, бо народився у 38-му році, але тато казав, що духовний рівень молодих

новоутворень був досить високим. Цьому значною мірою, якщо так можна сказати, "сприяли" соціальні обставини. Спалахнула веселітня економічна криза тридцятих років. Життя було дуже тяжке, але якраз на ті часи вогонь Духу Святого горів особливо яскраво. Настало велике пробудження.

КОР. Можливо, щось подібне відбувається нині і в нас в Україні?

В.П. Так, безсумнівно! Я дивлюся, порівнюю й бачу, як тяжко вам зараз живеться, але скрізь, де доводиться говорити з людьми чи виступати, кажу: треба дякувати Бога за ці нелегкі обставини. Люди самі переконуються: єдиний, хто по-справжньому може допомогти на цій землі — це Ісус. Був час, коли ми шукали людей, вмовляли їх іти до молитовного дому, а тепер вони самі йдуть. Алілуй! Впевнений, що так буде й у вас.

КОР. Кілька слів, брате Володимире, з історії створення Вашого Союзу.

В.П. Першу конференцію вдалося зібрати вже в 1930-му році. То було вельми складною справою. Навіть просто дістатися до столиці в ті часи було дуже важко, бо проїзд залізницею коштував надзвичайно дорого, люди ж їхали інколи й за тисячу кілометрів. Проте палка віра горіла в серцях наших братів та сестер, і Господь допоміг нам подолати всі труднощі. У 1950-му році ми зареєстрували об'єднання християн віри євангельської, а в 1960-му — постав Союз із правом юридичної особи, об'єднавши віруючих слов'янського походження. Невдовзі утворилася Конфедерація п'ятидесятників Аргентини.

КОР. Відомо, що Аргентина довгий час вважалася країною значної політичної нестабільності. Якими були стосунки Церкви з державною владою?

В.П. Так, Аргентина є держава молода, і нас довгий час потрясали політичні кризи. Особливо у післявоєнний період, коли в політичне життя почали активно втручатися військові. Мені навіть важко сказати, скільки змінилося президентів. Але, знаєте, всі ці часи ми мали досить велику релігійну свободу. Деякі обмеження, звичайно, були, ну, наприклад, відповідно до законів Аргентини, лікувати може тільки людина, котра має спеціальну медичну освіту. То ж нам не дозволяли під час проповідей молитися за uzдоровлення. При президентові Пероні ми проводили дуже широко євангелізаційні

заходи, збирали народ на стадіонах, у великих залах. На ниві Божій активно трудилися такі видатні проповідники, як Томмі Гікс, Біллі Грем, Освальд Сміт та інші.

Генерали, котрі один за другим почали приходити до влади після Перона, намагалися знайти собі опору в особі офіційної католицької церкви, всіляко підтримуючи її за рахунок протестантських церков. Можливості провадити широку євангелізаційні кампанії вже не було. Звичайно, нікого не кинули за ґрати, не забороняли служіння в молитовних будинках.

У 1983 році, коли було відновлено демократію, ми знову отримали повну свободу. Розпочали широку євангелізацію, молимося за uzдоровлення навіть на вулицях міст. Господь поставив одного молодого проповідника на ймення Анакондія. Цей брат має дуже великий дар від Бога. Проповідає він переважно в наметах — є такі сучасні намети, дуже великі, які швидко можна встановити у будь-якому місці. Проповіді Анакондія справляють колосальне враження. Ще до початку богослужіння Дух Святий починає діяти серед присутніх. Люди uzдоровляються від раку, підводяться з інвалідних візків, у великій кількості виходять з людей злі духи. Це важко словами передати.

КОР. З того часу, як настала повна духовна свобода в Аргентині, минуло майже десять років. Період досить великий. Як ця свобода відбилася на становищі вашої Церкви?

В.П. Церква значно зросла кількісно. Нині п'ятидесятників налічується близько двох мільйонів, а якщо врахувати всі течії духовних християн, в тому числі й модерні, що дуже швидко розвиваються, то буде близько трьох мільйонів. Можна сказати, що після католицької церкви, котра формально займає перше місце, п'ятидесятники кількісно займають друге місце.

КОР. Які проблеми виникають у зв'язку з бурхливим зростанням Церкви?

В.П. Проблеми є, звичайно. Одна з них та сама, що й у вас. Ми маємо тисячі людей, котрі покаялись, але тільки десятки тих, хто прийшов до молитовного будинку. Причина цього, як на мене, полягає в тому, що люди шукають не стільки Бога, скільки сподіваються якось поліпшити свої життєві справи. Розумієте, досить складне економічне становище держави, високі ціни, безробіття,

хвороби — все це змушує людей шукати якогось більш надійного прихистку, ніж суспільство. Більшість бажає uzдоровлення.

Є й інші проблеми. Великий приплив новонавернених інколи призводить до зниження духовного рівня громади, а це є дуже небезпечно явище. Багато також організаційних труднощів. Довелося, наприклад, суттєво переглянути роль служителів у Церкві й таке інше.

КОР. Як довго, на ваш погляд, буде тривати цей благодатний час духовного пробудження?

В.П. Знаєте, на мою думку, справжнє пробудження ще попереду. Ми нині стоїмо на порозі.

КОР. Вочевидь, мусимо готуватися до того? Можливо, змінити методи роботи? Відмовитися від гучних багатолюдних міроприємств, а натомість перейти до індивідуальної роботи з кожною душею окремо?

В.П. Гадаю, потрібно і перше, й друге. Великі заходи, вони, не зважаючи на відомі вади, мають і свої переваги. По-перше, свідочтво. Мета евангелізації — донести до людей радісну звістку про Христа. По-друге, коли приїздить знаний проповідник, то це є великою подією для всього міста, відбувається відчутний емоційний струс у свідомості багатьох людей, що спонукає їх до роздумів. По-третє, це є також засобом впливу на владу. До недавнього часу мало хто в Аргентині знав, що існує така церква п'ятидесятників. А тепер всі про те знають. Люди починають розуміти, що то не якась там секта, що чинить всілякий непотріб, а чиста Церква Христова. Відповідно до тих знань змінюється в суспільстві і ставлення до нас.

Евангелізаційну роботу в широких масштабах не треба згортати, її треба вдосконалювати. Треба також підвищувати духовний рівень проповіді.

КОР. Що це означає?

В.П. Ну, наприклад, є багато проповідників, котрі уникають говорити про кров Христа. А це ж найголовніше! Чи, скажімо, всім подобається наголошувати на тому, що Бог любить нас. Це так, але також треба обов'язково сказати, що Бог є святий і справедливий, що Він буде судити нас, якщо ми не приймемо Його святої любові, що на

хресті була виявлена. Треба сказати людям, що існує дві вічності, існує пекло. Якщо ми будемо говорити грішникам не самі лише приємні речі про Бога, а й усю правду, то, можливо, хтось і піде собі геть, розчарований, але більшість таки буде поставлена перед серйозним вибором.

Після великих евангелізаційних зібрань треба брати адреси тих, хто покався, і далі проводити кропітку роботу з кожним.

КОР. Роботи буде багато.

В.П. Так. Але то робота для Господа.

КОР. Які Ваші наміри щодо особистої праці після повернення на батьківщину?

В.П. Буду продовжувати евангелізаційну роботу, пасторське служіння. Багато часу доведеться, певно, приділити організаційним справам у Союзі. Ми нині переживаємо чудові часи в Аргентині. Між різними групами та течіями тепер велика злагода, керуючі брати теж знайшли спільну мову — така гармонія, така спільність, що просто важко побажати кращого.

КОР. Брате Володимире, яка мета Вашого нинішнього візиту в Україну?

В.П. Хочу сказати, що я тут уперше, бо є, як у вас кажуть, "корінним аргентинцем". Головне, хотілося б познайомитися з вашим братством, налагодити тісні зв'язки. Потім, — з'ясувати можливості духовної співпраці. Не виключено, що тут знадобиться наш досить суттєвий досвід діяльності Церкви в умовах свободи. На мою думку, можливе співробітництво в галузі біблійної науки, можливі якісь спільні евангелізаційні заходи. Ймовірно, з'явиться для нас щаслива нагода створити у Києві нову церковну громаду. Всі ці наміри будемо обговорювати з керівництвом вашого Союзу. Хочу особливо підкреслити, що ми не збираємось нав'язувати вашій Церкві щось своє, ставити перед вами жоднайменші умови. Ми, якщо на те буде воля Божа, будемо працювати, повною мірою шануючи ваші особливості та традиції, у цілковитій покорі пресвітерам та єпископам вашої Церкви.

КОР. Хай Господь благословляє Вас, брате Володимире, й допоможе Вам здійснити намічені плани.

В.П. Дякую. З Богом.

ПОТРЕБИ ДИТИНИ

Ми будемо у змозі передати дитині радісну звістку про Христа лише при умові чіткої уяви про потреби дитини. Інколи яка-небудь потреба, що лишається незадоволеною, може стати на перешкоді, наприклад: відсутність почуття надійності, або недостатня увага до покарання. Дитина є так само грішна, як і доросла людина (Рим.3:10), і має необхідність у спасінні, в Ісусі. Недільна школа не зможе повністю виконати поставлене завдання, якщо не будуть взяті до уваги слідуючі сім важливих потреб малюка.

1. Потреба в увазі.
2. Потреба в надійності.
3. Потреба у визнанні.
4. Потреба в любові.
5. Потреба у вдячності.
6. Потреба в покаранні.
7. Потреба в Господеві.

ПОТРЕБА В УВАЗІ

Ця потреба є основною потребою людини. Дитина повинна відчувати, що вона являє собою особистість, що її існування є важливим чинником для оточення, інакше самооцінка школяра не зможе розвиватися в потрібному напрямку.

Якщо малого не помічають, то він починає робити що завгодно, аби бути поміченим. Учень, що погано поводить себе у недільній школі, ніби каже: "Зверніть на мене увагу!"

Старайся приділяти належну увагу кожній дитині. Стався до всіх дітей однаково, знай ім'я кожного малюка, цікався його особистим життям. Якщо ти йдеш у гості, то знай: на тебе там чекають, тож візьми з собою якісь невеличкі подарунки, будь уважним до дітей. Помічай дітей скрізь, де б ви не зустрілися, а не тільки на заняттях. Давай їм завдання й обов'язково перевіряй виконання, щоб школярі твої бачили, що для тебе їх робота є важлива.

Молися за кожну дитину окремо. Випиши їх імена й молися. Добре, коли ти маєш спілкування з батьками й близько з ними знайомий.

Як допомогти дитині, щоб вона почувала себе важливою у недільній школі?

Дай малюкові можливість допомагати іншим.

Звертайся до нього по імені, так само й представляй його гостям, відвідувачам.

Ніколи не іронізуй і не підсміюйся над вихованцем, котрого спіткала невдача, але спробуй підбадьорити його, заохотити до нової спроби подолати перешкоду.

Слухай з цікавістю, коли учень чи учениця розповідає тобі про свої справи, не шкодуй для дітей свого власного часу й після уроків.

Дай дитині відчувати, що довіряєш їй. Довіра сприяє зростанню самоцінності. Наприклад, дитина, котра часто тобі заважає, може значно поліпшити свою поведінку, якщо довірити їй якусь справу.

ПОТРЕБА В ДОВІРІ

Дитина відчуває потребу в надійності, довірі, бажає домашнього затишку, завдяки чому в неї розвивається почуття впевненості у власних силах. Якщо ця важлива потреба не задовольняється, дитина поводить себе несміливо, а інколи й агресивно. Такі діти, виростаючи, робляться схильними до наркотиків, алкоголю та іншого зла.

Серед новоприбулих до недільної школи багато буває полохливих, нерішучих. Причиною того можуть бути, наприклад, такі чинники:

— нове незнайоме оточення, чужі люди в недільній школі;

— невірноважена атмосфера вдома — сварки між батьками, п'янство і т.п. Нерідко трапляється, що тільки у недільній школі дитина відчуває під собою надійний ґрунт.

Як допомогти дитині відчувати довіру, надійність?

Будь доброзичливим і спокійним. Усміхайся!

Покажи дитині, що любиш її і розумієш навіть тоді, коли вона чинить недобре й робить щось невдало.

Поясни дитині, як себе слід поводити в недільній школі. Чіткі правила, правильне покарання, дисципліна створюють атмосферу надійності. Коли все чітко окреслено, учні почувують себе надійно, особливо молодшого віку.

Допоможи дитині відчувати, що вона є членом колективу. Різні спільні справи, міроприємства й заходи створюють необхідне почуття єдності групи.

Стався до дитини доброзичливо — не цурайся ласки. Ісус дав нам приклад (Мр. 10:16): “І Він їх пригорнув і поблагословив...” Якщо дитина бачить, що її любить учитель, то вона заспокоюється із упевненістю, що її любить Ісус.

ПОТРЕБА У ВИЗНАННІ (У СХВАЛЕННІ)

Визнання, це повага до дитини, до її особистості, до такої, якою вона є. Таким чином дитина відчуває, що Бог її також визнає. Коли дитину визнають, вона поступово навчається цінувати себе й інших.

Як дитині дати відчувати, що вона потрібна?

Люби малюка таким, яким він є, неповторним, індивідуальним.

Допоможи йому отримати задоволення від виконаної роботи, давай йому такі завдання, які він у змозі виконати. Увага! Потурбуйся про те, щоб кожен учень недільної школи мав успіх бодай у чому-небудь: хтось добре запам'ятовує вірші, хтось гарно співає, хтось хоче допомогти вчителю і т.п.

Слухай дитину, коли вона розповідає тобі про свої справи! Не шкодуй на це часу!

Пам'ятай, що діти є діти, й не вимагай від них дорослих вчинків.

Цілуй, поважай дитину як індивідуальність, стався до неї з повагою! Таким чином ти навчиш її поважати інших людей, передусім — тебе! Пам'ятай попередження Ісуса (Мт. 18:10): “Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих”. Дитина швидко забуває твої накази та поради, робить помилки, але вона також швидко забуває й погане, й готова до швидкого виправлення своїх помилок.

ПОТРЕБА В ЛЮБОВІ

Потреба любити й бути любимим — ось дві найголовніші потреби людини. Коли малий відчуває любов на собі, він відповідає на любов і навчається любити.

Любов — це ключ, який відкриває серце дитини! Через люблячого вчителя малюки усвідомлюють любов Божу. Вони вірять у любов Божу, тому що бачать, як любить вчитель, і навпаки, коли сам вчитель не любить, вони думають, що й Бог так само не любить.

Як допомогти учням відчувати себе любимими?

Малюки потребують любови й часу. Ісус знаходив і те й інше. Такими мусять бути і вчителі, і батьки — вони є образ Бога. Як би ти не був заклопотаний службовими справами, ти мусиш знайти час для жінки й дітей.

Виділи для учня скільки необхідно із свого особистого часу після занять у школі. Відкрий для малюків двері власної оселі (Мт. 18:5). Запам'ятай, це те ж саме, що прийняти в домі Ісуса.

Навідай дитину вдома, скажімо, коли вона хвора.

Цікався її справами й вислуховуй її.

Цілуй невеличкі прояви дитячої любові як подарунки.

Розкажи їй про Небесного Отця, який любить як хороших, так і не дуже вихованих дітей (Рим.5:8). Для Ісуса нема безнадійних людей. Він любить усіх і приймає всіх.

Будь справедливий, люби всіх школярів однаково. Гляди, щоб у тебе не було любимчиків!

ПОТРЕБА У ВДЯЧНОСТІ

Пам'ятай, що кожен учень має щось, варте похвали.

Чим більше дитину хвалиш, тим більше вона старатися тобі догодити. Протилежне спричиняє до негативних дій.

Підбадьорюючи й заохочуючи, ти можеш допомогти малюкам розвиватися й зростати у вірному напрямку.

Як проявляти вдячність?

Дякуй дитині за добре виконану справу, а не за те, що є властивістю її характеру. Хвали за справи!

Дякуй за спробу, навіть якщо учень не досягає мети. Він захоче спробувати ще раз.

Давай змогу малому проявити ініціативу, будь особливо вдячним за його допомогу.

Будь вдячним, винагороджуй дитину за знання “золотих віршів”, активну участь у справах, надану допомогу.

ПОТРЕБА У ПОКАРАННІ

Дитина, котрій не поставлено чітких меж для поведінки вдома або в недільній школі, почуває себе невпевнено й думає, що до неї нікому немає діла, вона нікому не потрібна. Встановлення кордонів — це проява любові, що створює почуття надійності.

Як створити кордони надійності у недільній школі?

Передусім — ясні й чіткі правила. Склади, по можливості, менше правил, але слідкуй за їх виконанням.

Уникай викривати дітей перед усім класом! Групове покарання рідко приносить успіх.

Не погрожуєш, але якщо треба — покарай і прости.

Позитивні дії, такі як схвалення й подяка, допомагають учням більше, ніж негативні — глузування, буркотня, погрози.

Поясни дитині, який є Бог. Він не такий, що сидить на небі й наглядає за кожним, знає думки кожного і все записує, й тільки-но людина припускається помилки, негайно карає. Бачити позитивне, то є набагато краще, ніж карати.

ПОТРЕБА В ГОСПОДЕВІ

У кожної людини, а також і в малюка, є внутрішня потреба в Богові (Екл. 3:11): "...усе Він прегарним зробив свого часу..."

Бог Своє бажання вклав у серце людини й ми мусимо задовольнити цю потребу. Бог не розділяє гріхи на дитячі й дорослі. "Бо заплата за гріх — смерть." Маля, так само, як і доросла людина, потребує прощення гріхів. Діти мусять знати, що Бог відповідає на молитви, і коли діти опиняються у важких ситуаціях, вони звертаються по допомогу до Бога.

Дуже часто ми недооцінюємо дитячі духовні потреби, не відповідаємо на їх запитання, не беремо малюків із собою на молитовні зібрання й т.ін.

Біблія вчить, що відповідальність за духовне виховання дітей лежить передусім на батьках, на дорослих (5М.6:6-8).

Якою є відповідальність вчителя недільної школи?

Приклад вчителя (1Тим. 4-12): "Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у ділі, у вірі, у чистоті!"

Діти можуть зрозуміти Божу любов, милість, прохання, схвалення й істину із Слова Божого настільки, наскільки вони тебе відчувають люблячим, схвалюючим, працюючим вчителем і людиною.

Дітей треба навчити Слову Божому, тому що через нього дитина пізнає Бога й Ісуса (2Тим. 3:15): "І ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христі Ісусі".

Подав до друку Роман Корнійко.

Плакала мати — сина убито!

Ти помирав на хресті без гріха,

Кров'ю святою

Гріх мій омито.

Слава Ісусу, слава в віках!

Щиро признаюсь —

Я недостойна...

Ти ж мене любиш, Боже Святий,

Я согрішила.

О, як я каюсь!

Вірю, простиш мене, Господи, Ти.

Ти мене любиш,

Славний Ісусе,

Як не хвалити милість Твою!

Серце зігрієш...

Серце остудиш...

Боже, як палко Тебе я люблю!

В СІРИХ БУДНЯХ

В сірих буднях

нашого життя

Не шукаю втіхи і розваги,

Це моя єдина перевага

Перед вами,

друзі забуття.

З болем в серці,

з Книгою в руці

Працею втішаюся невтомно,

Для душі людської

диво-дому

Я збираю Неба промінці.

Щоб людські тривоги

І жалі

Здобули притулок на спочинок

Він і буде

Згадка і Причина

Існування мого на землі.

Ісус у моєму житті НА НІЧНОМУ ШОСЕ

Одного літнього вечора я вирішив поїхати до свого колишнього односельця й брата у Христі Олександра, який мешкав за містом. Були в мене деякі житейські справи і їх теж потрібно було залагодити. Олександр любив поговорити, та й я за ним скупив. Бесіда наша затяглася. Надворі вже давно потемніло, було близько 12-ї години ночі. Я почав хвилюватись, тому що автобусний рух на той час припиняється, а вранці, о шостій годині, я мусив бути вже на роботі. "Нічого, не хвилюйся, — розважав мене Олександр. — Господь допоможе".

Довго я стояв на зупинці, але марно — жодного автобуса, лише деякі запізнілі авто проїжджали час від часу, але ніхто не звертав уваги на самотню людину на шляху. Було вже далеко за північ, над містом нависла дощова хмара. Я вирішив іти пішки, хоч до міста було близько семи кілометрів. Тільки-но рушив — почалася злива. "Господи! — почав я благати з вірою в серці. — Ти знаєш усе! Ти бачиш мене зараз у цю пізню пору, я не можу дістатись до дому, і якщо вранці запізнюся на роботу — велика буде неприємність". Дощ не вщухав. На шосе знову показалося світло автомобіля. Накрита брезентом, вантажівка з великою швидкістю проїхала повз мене в бік міста, але, відїхавши метрів зі сто — різко загальмувала й почала розвертатися. Підїхавши до мене, знову розвернулася.

У кабіні сиділи військові прикордонної служби. Вони відкрили двері й привітно запитали: "Куди вам потрібно їхати?" — "У місто", — відповів я. "Ну, то сідайте", — сказав один із солдатів і сів своєму товаришу на коліна, звільнивши місце для мене.

Через півгодини я був уже вдома. Серце моє переповнилось подякою Господеві за Його турботу й поміч, за Його відповідь на моє прохання. Слава Йому!

П.Тарасюк, м. Нововолинськ

Порада, вітхса, підтримка КОЛИ ДУХ ЗНЕМАГАЄ

Яка велика буває небезпека, коли складаються такі обставини, що дух знемагає, серце стискається й віра слабне під тягарем випробувань, з якими доводиться стикатися на дорозі життя під час великих страждань та горя. "Я більше не можу, не в силах більше терпіти, я знемагаю. Як мені бути? Бог велить не падати духом, але що може людина, коли вона в знемозі?"

Що ви робите, коли вам фізично стає погано? Ви нічого не в силі робити. Втрачаючи свідомість, ви змушені поклатися на волю близьких, на їх силу й співчуття. Якщо ближні ваші є люди люблячі, вас сповнює довіра і ви отримуєте спокій.

Саме так мусить бути й при духовній знемозі. За підтримкою тобі слід звернутися до Бога, опертися на Нього. Боже слово вже не буде до тебе таким: "Будь мужнім і стій твердо", бо Він знає стан твій, знає, що сила й мужність покинули тебе. В таких випадках слово Його до нас: "Вгамуйтеся та знайте, що Бог — Я" (Пс. 46:11).

Великий трудівник Божий, місіонер Гудсон Теїлер в останні місяці свого життя писав друзі: "Я так ослаб, що не в змозі писати, не в змозі читати Біблію, не можу навіть молитися. Можу тільки як мале дитя перебувати в обіймах Господа мого і поклатися на Нього".

Цей гідний подиву муж Божий зі всією своєю духовною силою дійшов до того в своїх фізичних стражданнях, що міг лише нерухомо лежати та думати про Бога.

Тільки цього й чекає від тебе Господь, кохана дитино Божа, коли ти впадаєш у знемогу, проходячи крізь важкі випробування. Не намагайся вдавати із себе сильного, заспокойся свідомістю, що всемогутній Бог підтримає тебе, дасть силу й порятує у свій час.

Найдобріший бальзам Бог зберігає на випадок найгострішої твоєї потреби.

Надійся на Господа.

Всім, хто захоче зробити пожертвування на потреби нашого журналу, редакція складає щирі подяки. Ці кошти ми будемо використовувати на оплату дуже дорогих нині типографських робіт, на розширення кореспондентської мережі, на закуплення до співпраці досвідчених фахівців та службовців, на гонорари за ваші, любі дописувати, твори, надруковані в журналі, на зніщення господарської бази газети та інші потреби редакції. Ми віримо, що Господь щедро віддячить вам за ваше служіння.

Пожертвування можете надіслати на розрахунковий рахунок

**702502 МФО 322067 у
Жовтневому відділенні
ПББ м. Києва**

Підписано до друку 30.10.92. Формат 70×100/16. Папір офс. №1. Друк офсетний. Умовно-друк. арк. 4,0.
Облік-вид. арк. 4,5. Замовлення

Комп'ютерна верстка та оригінал-макет виконані СМП "АВЕРС". 252214 Київ, пр. Корнійчука, 36

266023 м.Рівне
вул.Москаленка 112 В
Видавництво "Світанкова Зоря"
Союзу ХВС України